

Salonky

**Houslový
virtuos**

Jaroslav Svěcený

PRODEJ VÁNOČNÍCH STROMKŮ A HRADECKÉHO KAPRA 2021

z Městských lesů Hradec Králové

MĚSTSKÉ LESY
HRADEC KRÁLOVÉ

Prodej vánočních stromků

Hájovna Marokánka

1. 12. 2021 - do vyprodání zásob
pondělí - neděle od 8.00 do 16.30 hodin

Hájovna Zelený sloupek

6. 12. 2021 - do vyprodání zásob
pondělí - pátek od 8.00 do 16.30 hodin
sobota od 8.00 do 12.00 hodin
neděle zavřeno

Prodej Hradeckého kapra

Hájovna Zelený sloupek

21. – 23. 12. 2021 od 8.00 do 16.00 hodin

Sádky Datlík

21. – 23. 12. 2021 od 9.00 do 17.00 hodin

Bývalá radnice č.p. 1

21. – 23. 12. 2021 od 9.00 do 17.00 hodin

OC ATRIUM

21. – 23. 12. 2021 od 9.00 do 17.00 hodin

REGIONÁLNÍ
PRODUKT HRADECKU

HRADECKÝ KAPR
Z RYBNÍKŮ MĚSTSKÝCH LESŮ
HRADEC KRÁLOVÉ

Editorial

Život zasvětil houslím

HYNEK ŠNAJDAR / šéfredaktor

Hradec Králové se může pochlubit mnoha významnými rodáky. Mezi ty výjimečné patří houslový virtuos Jaroslav Svěcený. Tento umělec, který má na svém kontě 44 CD a DVD s díly českých i světových autorů a absolvoval řadu úspěšných vystupení v prestižních koncertních sálech celého světa, vyslyšel naše přání a poskytl rozhovor pro prosincový magazín Salonky. Samozřejmě nemůže chybět na titulní straně tohoto oblíbeného hradeckého periodika. Nespornou zajímavostí magazínu je také připomínka 150. výročí narození architekta Jana Kotěry, který ve městě realizoval pět svých projektů, z nichž je patrně nejdominantnější budova Muzea východních Čech. O životě a díle tohoto velikána hovoří historik umění Ladislav Zikmund-Lender, kterému před pěti lety vyšla kniha Jan Kotěra v Hradci. Pozornost určité věnujte tématu, kterým je stavba dálnice D11. Prostě, přečtěte si prosincové Salonky od začátku až do konce. Stojí za to! ■

JAROSLAV SVĚCENÝ / str. a4 ▶ a6

OTEVŘENÍ DÁLNIČE

str. a8 ▶ a9

DOPRAVNÍ POLICISTA

str. a10 ▶ a11

PŘÍPRAVA NA ZIMU

str. a14 ▶ a15

KOTĚROVO VÝROČÍ

str. a16 ▶ a19

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: areál letiště, Piletická 542, 503 41 Hradec Králové, www.salonkyhk.cz, Redakce: Michal Bogáň, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Tomáš Kulhánek, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Jiří Tůma, tel.: 604 838 773, e-mail: jiri.tuma@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, Tereza Karanská, e-mail: tereza@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Michal Kriegler, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 10 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: archiv Jaroslava Svěceného.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Housle jsou pro mě celoživotní partnerka

Rodák z Hradce Králové je jedním z nejvýznamnějších a neznámějších současných českých houslistů, který svou brilantní hrou potěšil posluchače téměř celého světa. Jaroslav Svěcený studoval na Pražské konzervatoři a Akademii múzických umění u profesorů Františka Pospíšila a Václava Snítla. Vzdělání dovršil mistrovskými kurzy u světových virtuosů Nathana Milsteina a Gidona Kremera. Natočil 44 CD a DVD s díly světových a českých autorů. Mnohé z nich byly oceněny jako zlaté i platinové. Tento virtuos při jednom ze svých návratů do Hradce Králové poskytl rozhovor magazínu Salonky.

HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV JAROSLAVA SVĚCENÉHO

Co pro vás symbolizuje vaše rodiště?

I když žiji a bydlím v Praze od patnácti let, pořád jsem Hradečák a mám tady hodně silný kořen. Tím, že jsem se zde narodil, chodil do školy, vnímal dětství a lidi okolo, vždy zůstane místem, na které jsem pyšný a rád ho prezentuji. Myslím si, že toto město mělo vždy ten správný zvuk. Pro mě to není zdaleka jen Salon republiky díky úžasným architektům, ale jedno z nejhez-

čích měst, které v zemi máme. Rád se sem stále vracím, protože jsem tady vyrůstal. Připomíná mně mé první kroky, například na soutok Labe a Orlice, kam jsme se chodili učit dějepis, vzpomínky na poučovský kostel, kde jsem na Štědrý den zažil první půlnoční mši, a na další kouzelná místa. Čím jsem starší, koukám zpětně na toto město jako na místo, které mně dalo ten základ. Pokud budu moci a budu zdrav, rozhodně město Hradec Králové nebude chybět v mé blízkosti. Putuje se mnou celý život a chtěl bych zdůraznit, že jsem hrdý rodák.

Vracíte se sem poměrně pravidelně.

Ano, máme ve Věkoších dům, který stavěl můj děda v roce 1939, kde bydlí moje maminka, za níž pravidelně jezdím. Tuto část města si pamatuji ještě s cedulkou, na které bylo napsáno: Hradec Králové dva kilometry. Zažil jsem tam vesnické dětství, protože jsme chovali slepice, králíky, babička krmila husu, kterou jsme pak měli na Vánoce. Dnes už to v této lokalitě a jejím okolí vypadá jinak.

Každoročně vystupujete v Hradci Králové. Bude tomu tak i letos?

Pokud to dovlí epidemická situace, měl bych 18. prosince hrát na zakončení Roku Jana Kotěry v Muzeu východních Čech a 25. prosince by se měl uskutečnit tradiční vánoční dvojkonzert v Městské hudební síni s varhaníkem Václavem Uhlířem.

Jste považován za proslulého popularizátora houslové hry. Vaše koncertní turné a festivalová vystoupení obdivovali posluchači po celém světě. Kde a proč se vám hrálo nejlépe?

Hrál jsem už ve dvaadesáti zemích světa. Kromě lokalit, kam se jezdí z prestižních důvodů, se moc rád vydávám do zemí, které z našeho pohledu vypadají kulturně exoticky. Mezi ně patří Indonésie, kde se hraje hlavně na Jávě, nebo Singapur a Indie. Tam se krásně hraje a přináší to zážitky, na které se nezapomíná.

Co vás na hře na housle fascinuje?

Housle jsou pro mě celoživotní partnerka, je to pro mě instrumentální „náhražka“ lidského zpěvu. Dokážou vytvořit jakékoli emoce a city. Měly svůj vývoj, a když na ně hraji, můžu se na ně smát, můžu i plakat, je to skutečně geniální nástroj. Fascinuje mě na něm, že vydrží staletí. Člověk si bez problému může zahrát na tři sta let staré housle.

Pokud vím, jste také uznávaným znalcem historie a stavby houslí významných houslařů 17. až 21. století i vyhledávaným soudním znalcem v oboru smyčcové hudební nástroje. Co vás přivedlo k této neuhodbné profesi a co obnáší?

Soudním znalcem jsem se stal v roce 2008, kdy jsem začal dělat výstavy houslí. Moje první byla v Obecním domě v Praze a tehdy se na mě obrátili ze soudu, zda bych měl zájem stát se soudním znalcem. Obracel jsem se na mě privátní osoby, které se chtějí dozvědět, co mají za nástroje, nebo také orgány v trestním řízení. Občas totiž dochází k odcizení houslí, které nejsou levné, nebo k výrobě falz

v podobě továrních nástrojů. Jsem rád, že se tímto oborem zabývám, protože díky tomu se podařilo zachránit spoustu nástrojů, které byly ve špatném stavu, dnes jsou zrestaurované a fungují. Také mě těší, že se na mě čas od času obrací investoři, protože housle jsou dobrou investicí, zvláště italské či francouzské, a tím se kvalitní nástroje vrací do České republiky. Domlouvám se s nimi, zda by nám housle zapůjčili na výstavu nebo k natáčení. Tyto aktivity moc podporuji, protože si myslím, že to má velký smysl. Je to obor, kdy musím znát historii. V době covidu se na chvíli stal mým prvním oborem, a když jsme nemohli koncertovat, psal jsem posudky. Je to koníček, který vznikl v Hradci Králové, kde působí houslařský rod Pilařů, k nimž jsem se jako malý kluk chodil dívat na nástroje. Houslař pan Karel Pilař mně o historii houslí vyprávěl, pak jsem na ně hrál a tak jsem se dostal k tomuto koníčku.

Které nejzajímavější housle jste držel v ruce?

Každý asi čeká, že řeknu Stradivari. Hrál jsem už na patnáct nástrojů Antonia Stradivariho, které byly stavěny v letech 1698 až 1728. Kromě toho hraji i na jiné nástroje. Mám rád italské housle od Giovanni Battisty Guadagniniho, nebo nádherné housle Giuseppe Guarneriho, ale propaguji také staré české housle třeba od Jana Oldřicha Ebrleho z roku 1737. Těch nástrojů je samozřejmě více. Je úžasné si staré housle dát pod bradu a cítit tu obrovskou energii, která je v nich za ta léta zakódovaná. S tím nástrojem je třeba se sžít, vyjít si vzájemně vstříc, je nádherné ho poznávat.

Ve vašich houslových šlápějích kráčí velmi výrazně dcera Julie. Dá se tedy říci, že se potatila?

Myslím si, že ano. Talent musí mít, protože studovala na Královské akademii v Londýně u profesora Rodneyho Frienda, který byl dlouholetým koncertním mistrem newyorských filharmoniků. Dnes, kdy je jí sedmadvacet let, už koncertuje samostatně a já jí přeji, ať je úspěšná a s houslemi šťastná.

A po kom jste zdědil svůj talent?

Když jsem byl kluk, byl už můj děda v důchodovém věku a učil v Osvětové besedě na housle. Děti k nám domů chodily na hodiny a já jsem ty housle pořád slyšel. Když mně bylo pět a půl, děda mi je dal do ruky, ať to taky zkusím. A tak to celé začalo. Osvojit si základy hry v předškolním věku je určitě dobré. Děda mě proto přihlásil do lidové školy umění a chodil jsem k paní učitelce Ludmile Strán-

ské, která mě později přepravila na konzervatoř. Začít a vydržet u houslí ale není úplně jednoduché, protože mají dvojitý způsob vedení rukou. Proto je potřeba si tu techniku vypracovat a naučit se tak na housle hrát, rychle intonovat a vyluzovat dobrý tón, aby housle člověka neotrávily. Obdivuji všechny kantory, kteří učí malé děti na housle, protože to není žádná legrace. Učitel je motivační prvek, aby to dítě vydrželo. Když se to podaří, je to úžasné.

Před dvěma lety jste vážně onemocněl, ale nevzdal to. Co vám tehdy šlo hlavou, když jste si doslova hrábnul na dno?

Byl to asi nejtěžší okamžik v mém životě. Uvědomil jsem si, že housle se staly absolutním leitmotivem mého života. Někdy jsem byl upoután na lůžko, měl ochablé svaly a musel jsem rehabilitovat. Nakonec mně do nemocnice poslali housle, já i moji ošetřující lékaři zjistili, že právě ty housle a hudba mě začaly nahazovat zpět. Proto jsem se daleko rychleji zotavoval, musel jsem si v hlavě úplně změnit priority myšlenek, hodně jsem se změnil po stránce psychické i hudební. Asi jsem prošel nějakým zvláštním procesem, kdy jsem změnil pohled na život. Má to zřejmě svoji logiku, protože s kýmkoli mluvím, kdo něco zlého prožil, říká to také. Tehdy jsem si řekl, že to nevzdám a že se zase vrátím zpět. Našel jsem v sobě vůli nejen díky sobě, ale také díky lidem okolo sebe, díky přátelům, kteří mně pomohli. To bylo strašně důležité, protože nejhorší je v takové situaci zůstat sám.

Jak se cítíte nyní, když jste všechno překonal?

Daleko více si užívám života. Dříve jsem působil jako workoholik, který nemluví o ničem jiném než o práci. To se ale změnilo, chci zažít příjemné věci, pohybovat se, cestovat, potkat se s fajn lidmi. Dnes už vím, že se svět nezboří ani nezastaví, když se úplně neuskuteční věci, které jsem dříve považoval za absolutně zásadní. Naučil jsem se také říkat ne, což jsem předtím neuměl. Chci, abych roky, které mě snad ještě čekají, zažil naplno. Dnes se cítím opravdu dobře.

Ví se o vás, že se nesoustředíte pouze na klasickou hudbu, ale nevyhýbáte se ani hudbě populární. Co vás k tomu vede?

Rád dělám s lidmi z jiných žánrů a tím vznikají společné projekty. Když jsem nedávno slavil životní jubileum, pozval jsem si kamaráda Vaša Patejdlu, slovenského zpěváka a hudebníka ze skupiny Elán, který je zároveň absolventem klasické skladby na Vysoké škole múzických umění ve třídě profesora Alexandera Moyzese. S Vašem jsme dělali instrumentální muziku. Ten projekt jsme spolu prezentovali ve Smetanově síni po třiceti letech a několikrát jsme ho uvedli. Teď jsme se k němu vrátili a zjistili, že vůbec nezestárnul. A to je něco, co mě baví. Spolupracoval jsem například i se skupinou Jablkoň. Tímto způsobem jsem se mohl potkat i s Mekym Žbirkou, který nás před časem opustil, a byl to více než třicet let můj velký kamarád. Baví mě tedy vytvářet něco nového a ne donekonečna opakovat klasické tituly. Právě spolupráce s jinými muzikanty mě přivedla k tomu podívat se na klasiku z jiného břehu. To mě provází celý život.

Dokážete se ve volném čase věnovat i něčemu jinému, než jsou housle?

Volného času zase až tolik nemám, a když ho mám, se zatajeným dechem prosvěcuji housle a dívám se, jaké tam jsou uvnitř nápisy. Kromě toho využívám koncertních cest k poznávání cizích zemí a lokalit, kde jsem nikdy nebyl. Mně se moc líbí příroda, proto to nejsou při cestě třeba do Las Vegas herny, ale Retro Canyon nebo Death Valley, tedy Údolí smrti. Chci vědět, co se venku děje, a o to víc se umět potom z nadhledu podívat na ty mnohdy trapné žabomyší problémy, které řešíme tady. Jsem člověk, který si názor dělá sám tím, že si vše jede ověřit a poznat, což v této době hodně chybí. V průměře rychlosti a touhy sdělit informace na světlo vycházejí bláboly a nesmysly, a to si myslím, že společnost zbytečně poškozují a rozděluje. ■

Adventní neděle i Silvestr Na Větvi

28. 11. | 5. 12. | 12. 12. | 19. 12.

> punč, svařák, koledy a vánoční trhy <

Pro bližší informace
a rezervace volejte
+420 722 912 565

nebo pište na
info@parknavetvi.cz

> www.parknavetvi.cz <

Hradec se těší na otevření nových úseků u dvou dálnic

S velkými očekáváním odpočítávají řidiči z Hradce Králové a okolí dny, které zbývají do otevření nových úseků na dálnicích D11 a D35. V polovině prosince se během jednoho týdne začne na východě Čech jezdit po celkem 35 nových dálničních kilometrech.

••• TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: MICHAL FANTA

V pátek 17. prosince řidiči poprvé vyjedou na 22 kilometrů dlouhý úsek dálnice D11 mezi Hradcem Králové a Jaroměří. Hradecká dálnice, která patří vůbec k nejdéle budovaným silničním stavbám v Česku, se tak po dlouhých 44 letech od zahájení výstavby prodlouží aspoň na dvě třetiny své plánované délky. Z Prahy nově dojedete přes Hradec Králové právě až do Jaroměře. Zbývajících 41 kilometrů na hraniční přechod s Polskem v Královci by mělo být dokončených do roku 2027.

Velkou událostí bude otevření úseku mezi Hradcem Králové a Jaroměří zejména pro obyvatele obcí ležících na stávající silnici I/33. Podle policejních statistik jde totiž dlouhodobě o jeden z nejnebezpečnějších úseků v celém Královéhradeckém kraji. Každý den projede podle údajů Ředitelství silnic a dálnic (ŘSD) tímto úsekem zhruba 17 tisíc aut. Velkou část přitom tvoří kamiony mířící do Polska. Kapacita stávající silnice je tak zcela vyčerpaná. „Po dokončení dálnice dojde v obcích ke snížení hlukové zátěže, emisí z dopravy a vysokého rizika dopravních nehod a úrazů,“ uvádí ŘSD k dopravnímu významu stavby. Úlevu pocítí lidé třeba v Předměřicích nad Labem, Smiřicích nebo Čer-

nožicích. V posledně jmenované obci za poslední dva roky na silnicích i kvůli nadměrné dopravě zemřelo sedm lidí. Teď by se měla velká část dopravy přesunout na novou dálnici.

Původně plánovali silničáři zprovoznit nejprve patnáctikilometrový úsek z Hradce do Smiřic a teprve poté další sedmikilometrovou část do Jaroměře. Oba úseky se začaly budovat v první polovině roku 2019. Loni v létě se pak podařilo ŘSD dojednat se zhotoviteli stavby dodatek, kterým se zkrátí doba výstavby o zhruba půl roku. Od té doby se upínají naděje řidičů k polovině prosince letošního roku. Tento termín se stavebníkům podaří i přes epidemii koronaviru dodržet. „Mohu potvrdit, že plánovaný termín otevření 17. prosince opravdu platí. V průběhu samotné stavby se nevyskytly žádné výraznější problémy technického charakteru,“ potvrzuje mluvčí ŘSD Nina Ledvinová.

ŘSD za novou dálnici z Hradce do Jaroměře zaplatí dohromady 4,7 miliardy korun bez DPH. Stavebníci museli v úseku vybudovat skoro dvě desítky mostů o celkové délce téměř dva kilometry. Součástí prací bylo i vybudování deseti protihlukových stěn o celkové délce zhruba osm kilometrů. Nové budou i čtyři mimoúrovňové křižovatky. Ta největší vznikla přímo u Hradce Králové v katastrálním území městské části Plotiště nad Labem. Jde nejen o největší silniční křižovatku v Královéhradeckém kraji, ale zároveň i o jednu z největších křižovatek v celém Česku. „Křižovatka Plotiště je navržena jako prstencová ‚spirála‘ s mimoúrovňo-

vým převedením dálnice D11. V rámci výstavby bude vybudováno celkem devět větví křižovatky a kruhový objezd a celková plocha vozovky větví činí skoro 33 tisíc metrů čtverečních,“ popisuje mohutnou stavbu Nina Ledvinová. Celková cena mimoúrovňové křižovatky činí 352 milionů korun bez DPH. Obří křižovatka zaujala i primátora krajského města Alexandra Hrabálka (ODS). „Těším se z toho, že vedle Hradce vyrostla tak nádherná křižovatka. Samotná dálnice D11 zřejmě nebude mít pro provoz v Hradci až tak velký význam, protože auta od Prahy na Náchod přes město nejezdila ani dosud, musíme být ale v každém případě vděční za každý dokončený dálniční úsek. Hradci bych přál, aby na dálnici co nejdříve navázala také severní tangenta, která by městu ulevila opravdu zásadním způsobem,“ říká k novému úseku hradecké dálnice Hrabálek.

Hradecký primátor správně připomíná, že pro silniční provoz ve městě přijde důležitější moment ještě o dva dny dříve, než je výše zmíněné datum otevření nového úseku na dálnici D11. Naprosto

klíčovou stavbou pro Hradec Králové je totiž i třináctikilometrový úsek dálnice D35 z Opatovic nad Labem do Časů. A to přes to, že dálnice roste v celém svém úseku v sousedním Pardubickém kraji. Tento úsek dálnice se totiž pro tranzitní dopravu stane takřka obchvatem Hradce Králové při cestě na Vysoké Mýto a dále na Moravu. Z Časů se řidiči rychle dostanou k Holicím na silnici I/35 a minou tak celý Hradec Králové. „Na otevření dálnice D35 se všichni Hradečáci určitě velmi těší. Pevně věřím tomu, že D35 odvede těžkou nákladní dopravu, která jela z Prahy směrem na Ostravu, úplně mimo naše město. Hradci to obrovským způsobem pomůže,“ nepochybuje o přínosech pro dopravu primátor Hrabálek. Doposud projížděli řidiči, kteří mířili z Opatovic na Brno či Olomouc, přímo přes hradecký silniční okruh. Právě kvůli tomu je úsek kolem hradecké fakultní nemocnice dlouhodobě nejvytíženější částí městského okruhu. Denně tam podle nejnovějších statistik projede až 30 tisíc aut. To by se díky D35 mělo už velmi brzy změnit. Vše jde podle plánu a zprovoznění D35 úseku Opatovice-Časy se uskuteční 15. prosince. ■

INZERCE

Největší regionální
vydavatelství TN Média a Salonky

hledá od nového roku
na pobočku do Hradce Králové

nového kolegu/kolegyni na pozici

Administrativní pracovník.

Pošli nám svůj životopis na email: monika@tn-media.cz

Těšíme se na Vás.

Dálnice Hradci uleví a brzy pomůže i chytrá doprava

Deset let ve funkci vedoucího odboru služby dopravní policie Královéhradeckého kraje oslaví na začátku prosince Petr Dušek. Pětačtyřicetiletý plukovník v rozhovoru pro Salonky hovoří o tom, jaká pozitiva přinesou Hradci nové dálniční úseky, nebo shrnuje svá očekávání od inteligentního dopravního systému.

📷 TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: ARCHIV POLICIE ČR

Jak důležité bude podle vás pro plynulost dopravy v Královéhradeckém kraji plánované otevření dalších úseků dálnic D11 a D35?

Otevření obou úseků dálnic by mělo mít velmi pozitivní vliv na bezpečnost a plynulost silničního provozu, i když samozřejmě nejvíce záleží na samotném chování jednotlivých účastníků silničního provozu. Od dálnice D35 si slibujeme přesun převážně nákladní dopravy z doposud velmi frekventované Rašínovy třídy, Sokolské ulice a Brněnské ulice právě na dálnici D35. Plynuleji a bezpečněji průjezdné by měly být příjezd do Hradce Králové ze směru od Pardubic, úsek kolem fakultní nemocnice, křižovatka Mileta nebo i kruhový objezd na Brněnské ulici. Dlouho očekávané otevření bezmála 23 kilometrů dálnice D11 by zase mělo převést osobní i nákladní dopravu z velmi přetížené silnice I/33. K poklesu dopravy by mělo dojít i na velice frekventované hradecké ulici Koutníková, tedy na hlavní příjezdové trase od okružní křižovatky ČKD. Pokles dopravy by měli pocítit i občané a řidiči v Jaroměři, byť samozřejmě kvůli absenci obchvatu města nebude stav zdaleka ideální. Obecně se dá říci, že dálnice jsou díky svému dopravně stavebnímu stavu nejbezpečnějším druhem pozemních komunikací. Plusem jsou směrově oddělené jízdní pruhy nebo mimoúrovňová křížení s ostatními komunikacemi.

Jak byste zhodnotil aktuální dopravní situaci na silnici I/33 mezi Hradcem a Jaroměří?

Silnice I/33 je v současné době jednou z nejfrekventovanějších silnic v Královéhradeckém kraji. Převedení dopravy z této dopravní tepny s mezinárodním významem je proto více než žádoucí. Kompletní problematická situace silnice I/33 bude

však vyřešena až po kompletní dostavbě dálnice D11 k hranicím a jejím napojení na polskou S3. Z důvodu zlepšení uvedené problematické situace bylo v roce 2020 zřízeno nové dálniční oddělení Policie ČR se sídlem přímo v Jaroměři, mezi jehož hlavní úkoly patří právě dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu na silnici mezi Hradcem Králové a Náchodem.

Souhlasíte, že jde o jeden z nejnebezpečnějších úseků v kraji?

Neřekl bych, že se jedná o úplně nejnebezpečnější silnici v rámci Královéhradeckého kraje, statistiky tragických nehod a nehod s těžkými následky tak nehovoří. Podle statistik sčítání dopravy ale určitě jde o jednu z nejvíce frekventovaných silnic v kraji s velkým podílem zahraničních řidičů.

Jak moc by měly nové úseky dálnic ulevit silničnímu provozu přímo v Hradci Králové?

Dle našich předpokladů by měl být pozitivní vliv vidět hlavně na těch už dříve zmíněných úsecích. Tedy na příjezdu do města od Pardubic a dále kolem nemocnice, v případě druhé dálnice by pak k poklesu intenzit dopravy mělo dojít zejména na velice frekventované Koutníkově ulici.

Co považujete v současné době za největší „dopravní špunty“ v Hradci?

Mezi dopravou nejvíce vytižená lze zařadit určité

všechny příjezdové i odjezdové komunikace z města. Jedná se o silnice I/35, I/36 a například i I/11. Plynulost dopravy ve městě v současné době ovlivňuje i rekonstrukce světelných křižovatek a jejich upgrade na inteligentní dopravní systém a celá řada oprav komunikací.

Věříte, že po dobudování dokáže Hradci inteligentní dopravní systém pomoci?

Ano. Správně fungující inteligentní dopravní systém by měl mít pozitivní přínos nejenom pro plynulost, ale i pro bezpečnost dopravy ve městě. Součástí systému bude i automatický dohled nad respektováním zákona o silničním provozu v podobě měření rychlosti jízdy vozidel či monitoringu a dokumentace jízdy křižovatkou v rozporu se zákonem.

Jak byste zhodnotil aktuální dopravní situaci přímo v Hradci? Před třemi lety jste říkal, že víc aut už se do města nevejde, potvrzuje se to?

Hradec Králové se jako většina měst potýká s problémem neustále rostoucí intenzity převážně osobních vozidel a v některých částech i s nedostatkem parkovacích kapacit. Jakýkoliv další nárůst intenzit dopravy má za následek výrazné snížení propustnosti jednotlivých dopravních uzlů a tím i plynulosti dopravy.

Podpořil byste omezení vjezdu aut do centra, což je cesta, kterou jdou některá evropská města?

Předpokládám, že díky zprovoznění již zmínovaných úseků dálnic dojde k poklesu hlavně nákladní dopravy v některých částech města, a tak radikální krok, jakým by bylo omezení vjezdu aut do centra města, nebude potřeba.

Pozorujete na statistikách dopravních nehod v posledních dvou „covidových“ letech nějaké zlepšení v souvislosti s nižší hustotou dopravy?

Bohužel musím konstatovat, že nijak výrazné zlepšení stavu v oblasti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu „covidová“ doba nepřinesla. Naopak v době, kdy byly například uzavřené některé okry a došlo ke snížení hustoty provozu vozidel na pozemních komunikacích, se policisté daleko častěji setkávali s výraznými porušeními pravidel silničního provozu. Hovořím o překračování rychlostních limitů, ale také třeba i o nerespektování zákazu požívání alkoholických nápojů a jiných návykových látek. ■

PROFESIONÁLNÍ MĚŘENÍ ZRAKU

A APLIKACE KONTAKTNÍCH ČOČEK ◀

Otevírací doba:
po-pá | 8-18 hodin
so | 9-12 hodin

S. K. Neumanna 901/27, 500 02 Hradec Králové
Tel.: 734 244 698, E-mail: info@optikasova.cz

www.optikasova.cz

Jaký je přínos dostavby dálnice?

**Martin Červíček, hejtmán
Královéhradeckého kraje**

Pro náš region je klíčové, aby dopravní infrastruktura byla nejen modernizována, ale aby byla i dobudována. Prodloužení dálnice D11 do Jaroměře je pro kraj bezesporu velmi významnou stavbou. Dálnice velmi prospěje řidičům, kteří jezdí mezi Hradcem a Náchodem či Trutnovskem a uleví silnicím 1. třídy i dalším silnicím, které patří pod správu kraje. Všichni si od toho slibujeme zlepšení bezpečnosti i plynulosti dopravy. Teď budeme dál netrpělivě vyhlížet to, až se podaří dálnici dokončit až ke státním hranicím s Polskem. Kromě D11 mě těší posun i u dalších dopravních staveb v regionu, jako je třeba D35 mezi Hradcem a Jičínem. Minimálně úsek okolo Hořic už je opravdu na spadnutí.

Pavel Štěpán, obchodník

Dostavba dálnice do Polska snad výrazně pomůže již tak přetížené dopravě v HK. Věřím, že odvede z města hlavně část nákladní dopravy, kvůli které se stává město hlavně v odpoledních hodinách neprůjezdné. Přes Hradec vede jeden z hlavních tahů do Polska a tak by se mohla částečně snížit i osobní přeprava ve městě.

**Tomáš Peterka, manažer
komunikace ČRo HK:**

Přínos dostavby dálnice D11 bude jistě nesmírný pro obyvatele měst na trase Hradec Králové - Náchod, ovšem pochopitelně až po dostavbě trasy Jaroměř-Královce. Současná situace bude dle mého soudu možná problematická na prozatímním konci komunikace v Jaroměři a Náchodu zatím jistě neuleví. Stejně tak neuleví obcím v Polsku od Kudowy Zdrój až po Wrocław. Vzhledem k tomu, že na polské

straně hranice v Lubawce je již stavba dokončena, měly by nyní zainteresované orgány na české straně napřít všechny síly k dobudování posledního úseku, což by v důsledku mohlo znamenat, že by se nemuselo přikročit k vybudování obchvatu Náchoda. Budu nám držet palce, aby byla trasa Jaroměř-Královec dokončena už v roce 2026, což předpokládají optimistické prognózy.

**Pavel Mohelník, centrála
cestovního ruchu KHK:**

Hlavní přínos vidím ve snížení dopravní frekvence jak na silnici č. 35 v úseku Hradec Králové - Jaroměř, tak i uvolnění dopravy v samotném krajském městě, pokud bude doprava směrem Hradec Králové - Holice svedena už také u Holic na nový úsek D35. Největší užitek vidím ve snížení nehodovosti na silnici č. 35 a zvýšení bezpečnosti občanů žijících v obcích na této silnici a také občanů a cyklistů v krajském městě.

**Pavlína Springerová, zastupitelka
města Hradec Králové a Králové-
hradeckého kraje, prorektorka
pro strategii a rozvoj UHK:**

Pro mě byla dostavba úseku dálnice D11 významná i z toho pohledu, že Univerzita Hradec Králové spolupracovala s dalšími institucemi na záchraném archeologickém výzkumu. Tím celý projekt zároveň přispívá i k poznání naší historie a kultury. Samozřejmě důležitější je aspekt budoucí z hlediska toho, že naše země snad brzy dožene zpoždění a splní svůj závazek ohledně dopravního propojení s Polskem. A pro Hradec tím bude naplněn jeden z prvních kroků, že se stane příjemným městem také z pohledu dopravy, protože stávající dopravní infrastruktura už není vyhovující. Úseky dálnice D11 a D35 rovněž přispějí k tomu, aby se Hradec stal normálně fungující i v rámci druhého městského okruhu. ■

HEZKÉ VÁNOČNÍ CHVÍLE
SE STROMEČKEM SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ
V ORLICI
OD 14. - 18. PROSINCE

AQUAPURA
NADAČNÍ FOND PAVLA A MONIKY STANKOVÝCH

Pomozte dobré věci a podpořte
Dětskou kliniku FN HK oddělení hematoonkologie
zakoupením dárků pro jejich malé pacienty.
Stromeček splněných přání najdete
od 14. do 18. prosince u nás v Orlici. Děkuje.

Na zimu jsme dobře připraveni

Zima je tady a společnost ÚDRŽBA SILNIC Královéhradeckého kraje a. s. se už několik měsíců na toto období intenzivně připravuje a dělá vše proto, aby ji zvládla i v případných ztížených podmínkách. To v rozhovoru potvrdil i ředitel této společnosti Jiří Brandejs.

Jak jste se připravovali na letošní zimní sezónu na silnicích v kraji?

Na zimu se každoročně připravujeme již od letního období. Připravuje se plán zimní údržby, navázejí se posypové materiály. Opravuje se a podle možností postupně obnovuje

technika potřebná na zimu, aby na zimu bylo vše připraveno.

Zmínil jste plán, podle kterého budete postupovat. Co obsahuje?

Plán zimní údržby je základem a stanoví přesná pravidla, jak budeme v zimním období údržbu komunikací provádět. Tento dokument je podle zákona č.13/1997 Sb. a jeho prováděcí vyhlášky 104/1997 Sb. v platném znění zpracován pro výkon zimní údržby silnic I., II. a III. třídy na území Královéhradeckého kraje. Ten je také spolu s Ředitelstvím silnic a dálnic ČR jeho zadavatelem, a předán jim byl 30. září tohoto roku. Plán popisuje, které komunikace budou udržovány chemicky, které inertními materiály a které se případně neudržují pro svůj malý dopravní význam nebo zde není technicky možné zajistit plnohod-

notnou údržbu. Definuje odpovědné osoby za zimní údržbu, seznam silnic a kilometrů podle technologie, okruhy pro jednotlivé výjezdy, mechanismy vzájemné provázanosti a komunikace mezi zainteresovanými složkami. Jsou v něm uvedena spojení na všechny dispečery, úložiště posypového materiálu, ale také sjednaná výpomoc i režim zimní údržby v CHKO či KRNPAP. Současně zahrnuje mapy dle pořadí důležitosti, technologie posypu a jednotlivých okruhů. Systém zimní údržby se v posledních letech nijak zásadně nemění, ale v jeho řízení se snažíme využívat možnosti nových technologií a pro samotný výkon i novou techniku. Jednu změnu plán zimní údržby přeci jenom obsahuje. Úsek silnice II/310 Olešnice v Orlických horách – Sedloňov – křižovatka se silnicí II/309, který byl doposud udržovaný inertními materiály, se na základě udělené výjimky CHKO bude nově udržovat chemickým posypem, čímž dojde ke zkvalitnění zimní údržby na tomto úseku.

Jste tedy připraveni tak, že vás nemůže nic zaskočit?

Na zimu jsme dobře připraveni. Máme schválený plán zimní údržby, připravenou techniku, personál i dostatek posypového materiálu ve skladech. Kapacity našich skladů jsou 23 000 tun soli a 12 000 tun inertních materiálů. Máme uzavřené smlouvy i na operativní dodávky během zimního období v množství podle skutečné potřeby, takže se nemůže stát, že by nebyl k dispozici materiál pro posyp vozovek.

Disponujete pro zimní údržbu dostatkem techniky a pracovníků?

O údržbu silnic v našem kraji se bude starat na 15 dispečerských stanovištích 85 dispečerů, 230 řidičů a 30 osob ostatního personálu (MTZ, dílny), kteří mají k dispozici 122 sypačů s radlicemi, 51 nakladačů, 18 sněhových fréz a 113 traktorových radliček. V případě kalamičního stavu budou i v letošní zimě pomáhat nasmlouvaní dodavatelé.

Kolik kilometrů komunikací budete v zimě udržovat? Jsou v kraji úseky, které se v zimě neudržují?

Celkem je v Královéhradeckém kraji 3 746 kilometrů silnic, z toho je 460 kilometrů silnic I. třídy, 894 kilometrů II. třídy a 2 392 kilometrů silnic III. třídy. Neudržovaných pro jejich malý dopravní význam je 208 kilometrů silnic.

Která část kraje je pro vás nejkomplicovanější?

Z hlediska zimní údržby jsou to úseky silnic ve vyšších polohách Krkonoš nebo Orlických hor. Například silnice z Temného Dolu na Horní Malou Úpu nebo v Orlických horách úsek silnice Deštné v Orlických horách – Šerlich – Bartošovice v Orlických horách.

S jakým rozpočtem pro letošní sezónu počítáte?

Naše společnost zajišťuje zimní údržbu v kraji pro Ředitelství silnic a dálnic ČR, které spravuje státní silnice I. třídy, a pro Královéhradecký kraj, který vlastní silnice II. a III. třídy. Zimní údržbu I. tříd realizujeme v rámci sdružení s partnerskými firmami EUROVIA CS, a.s. a SOVIS CZ a.s. Tito partneři zajišťují celkem šest okruhů. Zimní údržbu krajských komunikací zajišťujeme vlastními kapacitami. Financování je zajištěno od obou vlastníků. Například ve výrobním plánu na letní a zimní údržbu krajských komunikací je pro zimní údržbu vyčleněna částka 195 milionů korun. Pevná částka nebo chcete-li finanční limit ale není stanoven. Nemůže se tedy stát, že bychom nemohli provádět zimní údržbu proto, že by na ni nebyly peníze.

Silničáři bývají během zimy často kritizováni, že údržbu nestíhají. Je podle vás taková kritika oprávněná?

Tato kritika oprávněná určitě není a velmi nás mrzí. Především je třeba si uvědomit, co je možné v lidských a technických silách při boji s povětrnostními podmínkami, které nám v zimním období příroda připraví, zvládnout. Silnice, které udržujeme, jsou rozděleny do 90 okruhů. Klíčovou osobou pro roz-

hodnutí, zda vyjet, je dispečer zimní údržby, který na základě předpovědi a aktuálního stavu povětrnostních podmínek vyšle sypač na plánem zimní údržby určenou trasu. Dispečerská pracoviště jsou v provozu 24 hodin denně, 7 dní v týdnu. Pro případ výpadku elektrického proudu jsou vybavena záložními zdroji, není tedy možné, že by dispečer neměl potřebné informace nebo nevěděl, co který sypač dělá nebo kde se nachází. Sypače jsou vybaveny GPS, které určují nejen jeho polohu, ale i to co právě dělá. Tedy zda pluhuje nebo provádí pouze posyp a kolik či v jakém množství posypového materiálu v daném místě sype. Je potřeba, aby si řidiči uvědomili, že sypač, který vyjede ze své základny, musí na svůj plánem určený okruh nejprve dojet a potom zahájit vlastní údržbu, například posyp chemickým materiálem. Projetí jednoho okruhu trvá zhruba 2 až 3 hodiny, stejně tak zabere nějaký čas, než začne účinkovat posypová sůl. Proto se může stát, především při vysoké intenzitě dopravy, že vozovka klouže.

Jsou pro zimní údržbu stanovené nějaké zákonné limity?

Především je třeba říci, že silniční zákon stanovuje, že zimní údržbou vozovek se závady vznikající povětrnostními vlivy a podmínkami za zimních situací ve sjízdnosti zmírňují. Časové limity ke zmírnění závad jsou pak pro silnice I. pořadí do 3 hodiny, II. pořadí do 6 hodin a III. pořadí do 12 hodin. Tyto stanovené limity za normálních povětrnostních podmínek zvládneme i s rezervou. Za určitých povětrnostních podmínek, například dlouho trvající kombinace silného větru a trvalého sněžení, se může stát, že není možné tyto limity dodržet. V takovém případě je vyhlášen kalamiční stav a veškerá technika je soustředěna pouze na páteřní komunikace v kraji s největší intenzitou dopravy. Tento stav nastává opravdu výjimečně, naposledy byl vyhlášen v roce 2010. Osobně si práce dispečerů a řidičů sypačů velmi vážím. Vykonnávají ji naši zkušení zaměstnanci, z většiny s dlouholetou praxí v tomto oboru. Řídit naložené sypač za hustého sněžení na neosetřené vozovce zvládá jen opravdový profesionál. Na všechny řidiče bych apeloval, aby se také na zimní období dobře připravili. Tím nemyslím pouze zimní pneumatiky, to považují za samozřejmost, ale především v tom, že v zimě je třeba jezdit po silnicích s daleko větší opatrností, včas reagovat na aktuální stav vozovky, viditelnost a provoz, než v letních měsících. ■

Kotěru jsem tak trochu zdědil

V rozvíjející se výstavbě města Hradec Králové zanechal výraznou stopu architekt Jan Kotěra, od jehož narození 18. prosince uplyne 150 let. Tato tvůrčí osobnost pro město navrhla sedm projektů, z nich se realizovalo pět a nejvýraznější stavbou je budova Muzea východních Čech. Znalcem Kotěrova díla je historik umění Ladislav Zikmund-Lender, kterému před pěti lety vyšla kniha Jan Kotěra v Hradci. Nyní připravuje společně s kolegyní Helenou Čapkovou další knihu ke Kotěrovu letošnímu jubileu, jež by měla vyjít v lednu. „Řešíme v ní různé historické exkurzy a méně známé kapitoly Kotěrova života a působení. Mimo jiné jsme si v knize položili zásadní otázku, v čem je Kotěra aktuální dnes,“ řekl Lender.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA, ARCHIV LADISLAVA ZIKMUNDA-LENDERA

Ladislave, co vás přivedlo k zájmu o architekturu?

Byla to trochu z nouze ctnost. Když jsem studoval dějiny umění, jako možnost žít se psaním byla oblast současné architektury. Původně jsem začal psát texty o současné architektuře pro internetový portál Archiweb a magazín Earch a už mně to zůstalo. Souvisí to také s mými rodiči, protože moje maminka se zabývala právě architektem Janem Kotěrou a připravovala v roce 2002 hradeckou reprízu jeho velké výstavy v Muzeu východních Čech k jeho 130. výročí narození. Kotěru jsem tak trochu zdědil.

Hradec Králové se v minulosti nazýval Salonem republiky. Je jím i v současné době, nebo už je to spíše taková přetrvávající nálepka?

Ve své době to byl spíše marketingový slogan nebo heslo, které vzniklo ve 30. letech. V době Kotěry a po velkou dobu angažmá Josefa Gočára ve městě se Hradci Králové Salon republiky neříkalo. S tím přišel Karel Herain, který se zakrátko stal ředitelem Uměleckoprůmyslového muzea v Praze, jenž byl požádán, pravděpodobně starostou Františkem Ulrichem či Josefem Gočárem, aby napsal oslavný článek o městě. Při tom vyzdvihl roli Ulricha v budování moderní architektury v Hradci a přisoudil tomuto městu označení Salon republiky. Nedomnívám se však, že by byl v současné době Hradec Králové Salonem republiky, alespoň co se týká kvalitní současné architektury.

V prosinci si připomeneme 150. výročí narození významného architekta Jana Kotěry. Když zazní jeho jméno, co se vám hned vybaví?

Už v jeho době a potom hlavně po jeho předčas-

né smrti ve dvaapadesáti letech se jeho odkaz stále přizívoval. Po celá dvacátá a třicátá léta na něj vzpomínali kolegové, spolupracovníci i jeho žáci. Každý si do něj ale projektoval to, co potřeboval, a vypovídalo to spíše o těch lidech než o Kotěrovi samotném. Kotěra tak získal až legrační nálepky, jako například vůdce, mesiáš české architektury, zakladatel moderní české architektury, krasavec, bylo opěvováno jeho češství, přínos k národní emancipaci a podobně. Myslím si, že si do něj z velké části projektujeme i dnes to, co bychom potřebovali, protože chceme v Hradci Králové udržet nějaké sebevědomí a lokální identitu, ke které nám Kotěra s Gočárem docela dobře slouží. Musíme se ale podívat, jak se k architektonickému dědictví ve skutečnosti stavíme. Ne všechny stavby Jana Kotěry i Josefa Gočára jsou totiž v dobré kondici. Já jsem byl třeba velkým odpůrcem podkrovní nástavby na jeho Městském domě vedle muzea, bohužel se zrealizovala a tím ho dle mého znehodnotila.

Je tedy skutečným zakladatelem moderní české architektury, jak se o něm často říká?

Když Kotěra 17. dubna 1923 zemřel, druhý den to o něm napsal v nekrologu v Českém slově Zdeněk Wirth, který ho tak označoval ještě za jeho života. Musíme to brát tedy trochu s rezervou, protože to bylo nejdřív kvůli budování národní identity české architektury a pak pod vlivem patosu z jeho náhlé a neočekávané smrti. V každém případě byl ale Kotěra skutečně všestrannou osobností. Když někoho označíme za zakladatele moderní architektury, tak vlastně říkáme, že před Janem Kotěrou nebyla, což samozřejmě není pravda, protože se moderní architektura stále vyvíjela a také Kotěra měl v tomto ohledu své zajímavé a schopné předchůdce. Kontinuita, kdy Kotěra navázal na to, co bylo před ním, je daleko důležitější než představa, že by přišel a začal něco dělat úplně nově a jinak.

V roce 2016 vám vyšla kniha Jan Kotěra v Hradci. Na co jste se v díle tohoto architekta zaměřil především?

V roce 2013 uplynulo 100 let od dokončení a zprovoznění budovy muzea. Při této příležitosti jsme s mým otcem vydali poměrně výpravnou knihu Budova muzea v Hradci Králové, kde jsme ji analyzovali, šli jsme po detailech a rozebrali ji na cihly. Moje kniha Jan Kotěra v Hradci je vlastně takovým dodatkem k této publikaci. Zaměřil jsem se na Kotěrovův přínos, zhodnocení jeho staveb a jejich kontext: položil jsem zdánlivě banální otázku, proč ty stavby vypadají, jak vypadají. Je v ní v této souvis-

losti zahrnuto všech sedm projektů, které Kotěra pro Hradec navrhoval.

Někde jsem se dočetl, že vaše kniha boří mýty okolo osobnosti tohoto architekta.

V knize mně šlo hlavně o to, uvést do kontextu a přinést relevantní informace k jeho projektům. Nicméně je tam kapitola, kde se ve čtyřech částech zabývám Kotěrovým mýtem, který je zároveň jeho prokletím: prostřednictvím jeho vykladačů se z něj stala jakási modla, jež nemá žádné reálné základy. Samozřejmě panovaly mýty, že byl fyzicky krásný, správný Čech, vůdce a podobně, což byly průvodní jevy jeho aktivního života a snahy ho po jeho smrti uchovat v paměti.

Ve městě bylo nakonec realizováno pět jeho projektů. Které to jsou?

Všechny jeho stavby stojí v okruhu jednoho městského bloku. Kotěra byl daleko zásadnější v příkladu, byl vzorem a výraznou osobností ovlivňující další architektky, než že by zásadně přetvořil městskou strukturu. Zajímavé je to, že v Hradci zanechal díla ze všech etap své tvorby. Jsou to veřejné stavby, s výjimkou Palmové zahrady. První stavba, o níž se začalo uvažovat už v roce 1901, je Okresní dům, který se realizoval v letech 1903 až 1904. Na tuto stavbu navázaly v roce 1904 práce na návrhu muzea, kdy první skici jsou datovány rokem 1905. Po deseti letech prací na projektu této budovy přišly menší zakázky, jako doplnění Pražského mostu o kiosky a realizace Palmové zahrady. Úplně poslední Kotěrovou realizací ve městě byl po první světové válce Městský dům, což je nenápadná budova vedle muzea, kde je dnes infocentrum.

Kotěra je autorem již zmíněných historických kiosků na severní straně Pražského mostu. K čemu sloužily?

Kiosky na Pražském mostě, který byl bránou do města, měly mít především symbolickou funkci. Realizovány byly v letech 1911 a 1912 a mají dvě různé podoby. Na straně u starého města mají podobu středověkých věžiček a na druhé straně zase oválných staveb se zvonovými střechami. Měla to být připomínka dvou historických etap města – středověké a klasicistní. Kotěra ještě na most doplnil oblouky s barevnými žárovkami a stožáry na vlajky. Kiosky samozřejmě měly i praktickou funkci. Jeden sloužil pro výběrčího mýta, další naproti jako veřejné záchodky a zbývající dva jako kiosky k pronájmu. Už v té době ale bylo vidět, že jejich symbolická funkce převažuje nad tou praktickou, a město mělo problémy kiosky pronajmát, protože to nebylo dobré prodejní místo, což se řešilo i v dobovém tisku.

Dva ze sedmi jeho projektů se nezrealizovaly. Které?

Jeden vznikl současně s výstavbou Okresního domu a byl to blízce nespécifikovaný regulační plán pro město. Co to mělo přesně být, nevíme. Druhý nerealizovaný projekt byl dům Záložního úvěrního ústavu, který měl být postaven na parcele, kde je dnes Galerie moderního umění. Kotěra se dodatečně přihlásil do architektonické soutěže a na přelomu let 1910 až 1911 odevzdal projekt. Nicméně zvítězil projekt Osvalda Polívky, který byl zároveň Kotěrovým rivalem. Kotěra se ale zapojil do protestů proti jeho stavbě, protože řada jeho kritiků tvrdila, že takový vstup do Velkého náměstí, kdy novostavba o několik pater převyšuje okolní historické budovy, je nevhodný.

Jaká byla jeho spolupráce s dalším „hradeckým“ architektem Josefem Gočárem? Nepanovala mezi nimi rivalita?

Rivalita vůbec ne, naopak velká spřízněnost, skoro

až taková, že se Kotěra v Gočárovi skoro viděl. Obá pravděpodobně měli podobné charakterové nastavení. Zatímco se ale Gočář jevil jako hodně uzavřený, Kotěra byl naopak velmi společenský, někdy až moc. Sebevědomí, schopnost sebe prezentace či vytváření vlastního mediálního obrazu byly u obou architektů podobné. Protože Gočář nějakou dobu pracoval v Kotěrově ateliéru, měl dokonce určité výsadní postavení.

Kotěra zemřel předčasně v pouhých dvaapadesáti letech. Ví se něco o jeho osobním životě?

Poměrně záhy se oženil s Bertou Trázníkovou, s níž měl tři děti. Jeho život byl poměrně bouřlivý, protože byl velmi vytížený. Ve své vile na pomezí pražských Vinohrad a Vršovců měl vlastní speciální školu, takže k němu chodili studenti a měl tam i své spolupracovníky. Sice o tom nemáme žádné zprávy, ale lze předpokládat, že z toho paní Kotěrová nebyla úplně nadšená. Dochovaly se i kuriózní zprávy z období kolem roku 1910, kdy opilý Kotěra jel vlastním vozem z nějakého tahu v centru a v Hradečnické ulici, kde bydlel, havaroval. V novinách se pak objevilo, že neznámý pachatel naboural své auto a uprchl. Po týdnu se ve stejných novinách objevila zpráva, že tam havaroval Kotěra. Je tedy zřejmé, že vedl poměrně pestrý společenský život. Známa je rovněž skutečnost, že Kotěra trpěl chronickou neurastení, která měla psychické i fyzické projevy, trpěl velkými depresemi. Podařilo se nám najít tehdejší Kotěrovy chorobopisy, které to potvrzují. V kritickém okamžiku, kdy se měly odevzdat definitivní projekty pro budovu muzea, se na dlouhou dobu poprvé projevilo jeho onemocnění a Kotěra asi na půl roku vypadl z pracovního i pedagogického procesu. V té době to bylo určité stigma a nebylo dobré to veřejně ventilovat, i když

později to v uměleckých kruzích bylo takové veřejné tajemství. Dochovala se nám korespondence, v níž se klienti ptají Josefa Gočára, kdy pan profesor Kotěra odpoví a kde je. Gočář odpovídá, že to netuší, i když musel dobře vědět, že se léčí ve Splitu. Myslím, že je důležité o tom mluvit, protože i dnes je duševní zdraví společenskou tabu. Kotěra měl svou nemoc ztíženou pracovní schopností a rytmem, což se projevilo i v době první světové války, kdy na něj tehdejší situace významným způsobem doléhala. Přesto byl stále vůdčí osobností, ke které se všichni vztahovali, což je velmi obdivuhodné.

Jak vidíte nynější architektonický směr města?

Ne příliš slavně, protože dobrou a kvalitní současnou architekturu se nezdá proslavovat a vytvářet pro ni podmínky. Asi nejzásadnější poslední realizace, která přesahuje významem hranice regionu, je Studijní a vědecká knihovna od architektonické kanceláře Projektal, která však trochu trpí zaplevelováním interiéru různými nápisy, cedulkami, plakáty a podobně, přitom je její interiérově velmi čistý a impozantní.

Co má v souvislosti s tímto oborem v plánu Ladislav Zikmund-Lender?

Společně s kolegyní Helenou Čapkovou připravujeme ke 150. výročí Kotěrova narození velkou knihu, která by měla vyjít v lednu příštího roku. Řešíme v ní různé historické exkurzy a méně známé kapitoly Kotěrova života a působení, mimo jiné jsme si v ní položili zásadní otázku, v čem je Kotěra aktuální dnes. Požádali jsme o tento text výborného teoretika současné architektury Filipa Šenka z Fakulty architektury Technické univerzity v Liberci. Napsal brilantní text o tom, že nám Kotěra může být dnes příkladem svým vztahem ke krajině a lokálnímu kontextu. Kotěra totiž vždy navrhoval v souvislosti s místním prostředím, je v tom i jeho určitý vztah k ekologii, směřování k tomu, aby byly stavby staveny nejen účelně, ale také úsporně a nedevastovaly zbytečně krajinu. To si můžeme vzít z Kotěry právě dnes. Z pohledu osvětleného architekta je důležité umět nestavět, být zdrženlivý a využít budovy, která už stojí, i když to není vždy nejlevnější řešení. Za nové stavby ale zaplatíme v budoucnu ekologickou stopou. Máme už dost staveb, jen je musíme lépe využít. ■

TV

NEJVĚTŠÍ REGIONÁLNÍ
TELEVIZE V1HLEDAJ
POSILUJ

NA POZICE:

- REDAKTOR/REDAKTORKA
- KAMERAMAN A STŘIHAČ

Chceš se podílet
na tvorbě
zpravodajství?Baví tě práce
s kamerou?Chceš být
součástí
regionální
televize V1?...pošli nám svůj životopis na e-mail:
produkce@v1tv.cz

Věřím, že vánoční stromky i ryby nabídneme levněji než konkurence

Hajný je lesa pán, všemi je milován. S touto větou Milan Zerzán, ředitel Městských lesů Hradec Králové, ne vždy souhlasí, protože při své práci se musí nejen usmívat, ale také mračit. Každopádně jedna věc je zřejmá: lesy okolo Hradce nám závidějí i v Pardubicích. A jistě nejen tam. Nejsou totiž pouhým prostorem pro těžbu dřeva a houbaření, ale zejména se stále rozšiřuje jejich rekreační funkce. A právě na tom má velký podíl Milan Zerzán, kterého jsme požádali o následující rozhovor.

Rozvíjejí se jak lesy, tak i areál kempu Stříbrný rybník. Převzetí areálu kempu Stříbrný rybník společností Městské lesy Hradec Králové – aneb zahájení komplexní modernizace a rozvoje chátrajícího komplexu, tak zněl název Události roku. Co pro vás toto letošní ocenění znamená?

Pro nás je to obrovská pocta, protože jsme chtěli, aby se areál Stříbrného rybníka skutečně výraz-

ným způsobem posunul do současného tisíciletí. Našli jsme dokonce staré mapy, z nichž je zřejmé, že už v roce 1963 Hradec Králové právě na Stříbrňák směřoval rekreaci obyvatel. Tehdy si ale nikdo nemyslel, že by se rekreace posunula i směrem do lesů. Na vše se díváme komplexně a je vidět, že to, co děláme, se lidem líbí. Navazujeme spolupráci i s Parkem 360. Na Stříbrňá-

ku jsme rozšířili ubytovací kapacity o mobilní domy. Opravujeme písčité plochy, zrekonstruovány jsou chatky, do budoucna plánujeme zlepšit kvalitu vody.

Co v kempu kromě toho plánujete?

Do dnešní doby jsme se věnovali hlavně údržbě a obnově zchátralého areálu. Zastabilizovali jsme také volnočasové aktivity v kempu, vzniklo pódium, kde se mohou pořádat koncerty, v kempu je i letní kino. Plánujeme rozšiřování kempu o další plochy pro stany a karavany, také o podmínky k pořádání firemních akcí a svateb. Budeme vytvářet i svatební molo. A to není zdaleka všechno. Do budoucna chceme postavit novou restauraci. Ta stávající je malá.

Jaká byla letos návštěvnost lesů? Chodili do nich lidé více než předtím?

Zvýšení návštěvnosti se nejvíce projevilo v zimě v době lockdownu. V čase, kdy se zavřela obchodní centra, začali lidé podstatně více chodit do lesů. Nárůst byl opravdu vysoký. Těší nás to sice, ale musím říct, že nám to někdy komplikuje práci. Většinou v zimě děláme třeba těžbu nebo opravy cest. A tady musím návštěvníky poprosit o toleranci. V lese jezdí víc těžká technika a je nutné na to brát ohled. Za každého návštěvníka lesů, který se v nich chová slušně, jsme rádi.

Prozradíte, jaké novinky v lesích plánujete na příští rok?

Aktuálně rozšiřujeme oboru pro daňky, bude dvakrát větší – ze dvou na čtyři hektary. Povede až ke Stříbrnému potoku a nad průchodem bude pozorovací lávka pro lidi. Chystáme také novou na-

Milan Zerzán je mimo jiné vášnivým sběratelem nožů.

Milan Zerzán přebírá cenu za Událost roku.

učnou stezku pro děti. Povede od kempu Stříbrný rybník a u bufetu U Pytláka se napojí na bruslařské trasy. Děti budou rozpoznávat stopy zvířat, pokud splní všechny úkoly, čeká je odměna.

Také letos budete prodávat kapry. Budete je oproti loňsku zdražovat?

Musím říct, že i pro nás rostou vstupy a náklady. Cenu ale zvedneme jen o desetikorunu na 110 korun/kg. Jsem přesvědčený, že to bude zase příznivější cena než u konkurence.

Když už je řeč o Vánocích, nabídnete letos i stromky?

Máme na plantážích borovici černou, stříbrný smrk a jedli kavkazskou. Z prořezávek pak levnější smrk ztepilý a borovici lesní. Obecně nabídneme od provincie stromky levněji než konkurence. Je to díky tomu, že se vyhneme překupníkům. Třeba stříbrný smrk za 400 až 450 korun, stromky z prořezávek pak od 250 korun za kus. Letos to bude kolem dvou tisíc stromků, to je přibližně čtvrtina stromků potřebných pro Hradec Králové. ■

MĚSTSKÉ LESY
HRADEC KRÁLOVÉ

www.mestske-lesy.cz

znamená, když mi zavolá vedoucí směny s tím, že se podařilo dokončit krásnou zakázku. Když odvedeme perfektní práci v zadaném čase a odpovídající kvalitě. Když se o vesničce Třebešov pod Orlickými horami a dobrém jménu společnosti Matrix mluví ve Švýcarsku, USA, Německu, Francii, Rusku, Polsku, Maďarsku, Slovensku i jinde," říká otec tří dětí, který si uvědomuje, že kvalitní práce může vycházet jen z kvalitního rodinného zázemí. To on má díky své ženě Daniele, synům Liborovi a Tomášovi a dceři Míše. „Spokojená rodina je základ bodu, z něhož vycházíme, když budujeme a dosahujeme našich úspěchů," potvrzuje.

Pokračovat po cestě intenzivních inovací

Pro společnost Matrix je samozřejmě velký úspěch, že dnes slaví třicet let. Kde ale bude za dalších 10 let? „Plány máme veliké," usmívá se šéf holdingu. Ale jedním dechem hned dodává, že tyto plány by měly být především reálné. Současný Matrix je jiný než ten před třiceti, dvaceti i deseti lety. Je to silná firma, která se těší i dobrému finančnímu zdraví, což Liboru Burianovi a spol. dává oprávnění v konkurenci na trhu obstát.

„Prvních deset let bylo o tom, že jsme museli vydělat nějaké peníze, které jsme neměli, abychom se postavili na vlastní nohy. Dalších deset let jsme

budovali zázemí, technologie, stroje, budovy, výrobní haly. A posledních deset let jsme již šli cestou inovací," vrací se do minulosti a věří, že také budoucích deset let bude deset let intenzivních inovací a projektů, které jsou předpokladem růstu. „Těší mě, že jsme v tomto směru navázali spolupráci s univerzitami."

V blízké budoucnosti chce společnost zahájit činnost v oblasti dřevostaveb, k níž dlouhodobě směřuje jak svým výrobním portfoliem, tak výsledky výzkumu a vývoje. Na zelené louce vznikne nová fabrika. Rozpočet je půl miliardy.

A proč vlastně název MATRIX? „Když jsem vybíral název, všichni jsme chtěli být General Motors a vést obrovské koncerny. Měli jsme sny, které nám dávaly křídla. Věděl jsem, že chci jméno, které bude znít dobře v češtině, ale přijmou ho i v anglosaských zemích. Zároveň aby něco vyjadřovalo," vzpomíná, jak tehdy vzal do ruky česko-anglický slovník a při jeho procházení jej zaujalo slovo matrix, tedy vzor, forma, formát. V latině znamená matrix matka. „Líbilo se mi to a od vzniku firmy mi řada obchodních partnerů říká: Měls šťastnou ruku. Měl, já vím," usmívá se Libor Burian, který nejraději relaxuje s rodinou v přírodě a dále při péči o zvěř, budování příjemných zastavení v malebných koutech našich hor a lesů, na lovu a rybaření. ■

ZELENÝ MATRIX NEBOLI EMATRIX

V posledních dnech se často zmiňuje tzv. „Green Deal" – Zelený úděl nebo „Climate law" – Klimatický zákon, což je nově směřovaná politika EU v rámci snižování emisí. Každý si pod těmito pojmy představí něco jiného a každý se k tomu staví taktéž jinak.

Společnost Matrix dlouhodobě využívá přírodních zdrojů – surovin ve svých výrobcích tak, aby minimálně zatěžovala své okolí a minimalizovala svou energetickou náročnost z ne příliš „zelených zdrojů". Už v roce 2010 dostavěla první fotovoltaickou elektrárnu v třebešovském areálu, pak v Lipovce. Jako jedna z prvních firem v okolí vybudovala elektronabíječky a zakoupila elektromobily, které užívá pro krátké jízdy mezi pobočkami.

V Matrixu ale stále cítili, že mohou jít dál, a proto se rozhodli vybudovat výkonné bateriové úložiště, které se nabíjí z přebyteků výkonu fotovoltaické elektrárny a které se využívá nadále k nabíjení elektromobilů nebo vyrovnává špičkové výkony, čímž odlehčuje energetické síti. Celý cyklus je tak uzavřen.

„Jsme jedni z prvních výrobních areálů, které mají možnost akumulovat svou energii. Šli jsme do „neprozkoumaných vod", ale celý energetický projekt hodnotíme velmi kladně a funguje naprosto autonomně," hlásí generální ředitel Libor Burian. A má to i své nemalé ekonomické přínosy. V době, kdy energie za rok raketově vyrostla o 100 %. Z Matrixu zní pro takové projekty – jednohlasně ano!

VÁŠ SPECIALISTA NA DANĚ, ÚČETNICTVÍ A AUDITY ÚČETNÍCH ZÁVĚREK

✓ Kompletní servis v oblasti daní

Nabízíme: daňové poradenství, poradenství ohledně DPH, DPH při fakturaci služeb v zahraničí nebo exportu a importu, daňové poradenství při dovozu či vývozu z EU, zpracování daňového přiznání, zajištění podání daňových přiznání včetně kontrolního hlášení DPH elektronicky, také podporu klientů u daňových kontrol.

✓ Účetní servis

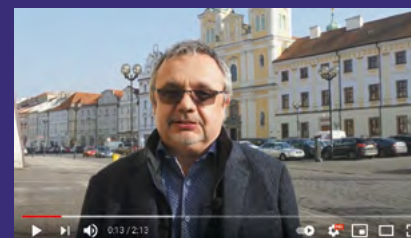
Zaměřujeme se na on-line i off-line vedení účetnictví a daňové evidence, zpracování mzdové evidence a IFRS reporting.

✓ Audit a auditorské služby

Realizujeme audity účetních závěrek podnikatelských subjektů, také ověření konsolidačních balíčků.

Poslechněte si, v čem
Vám můžeme pomoci.

Kontaktujte nás:

HK Audit s. r. o.
Velké náměstí 149,
500 03 Hradec Králové
Tel.: 495 516 095
E-mail: hkaudit@hkaudit.cz
www.hkaudit.cz

Dělník nebo ředitel. Každý má neméně důležité místo

Zpracování dřeva, automotive, farmaření, výroba oken, autocentrum i dřevocentrum, provozování hotelu. Víte, co má tento pestrý výčet činností společného? Odpověď se ukrývá pouze za jedním slovem a tím slovem je Matrix. Ale rovnou zapomeňte na simulovanou realitu z filmové série, která shodou náhod tento měsíc přinese do kin již čtvrté pokračování Nea a spol. Tohle je jiný MATRIX! Opravdový! A existuje již 30 let! Najdete ho v Třebešově a nejen tam...

✎ MICHAL BOGÁŇ, FOTO: ARCHIV MATRIXU

Právě v malé vesničce pod Orlickými horami totiž 12. prosince 1991 Libor Burian se svými kamarády dal reálné obrazy myšlenky společného podnikání a založili společnost, jež se svým nezvykle širokým záběrem vymyká českému prostředí. „Matrix je opravdu v předmětech své činnosti poměrně široce rozkročen, což na jednu stranu přináší problém a klade vysoké nároky na řízení a logistiku celé firmy, ale na druhou stranu dnes tvoří už velký kompaktní celek. A když přicházejí krize, Matrix jimi prochází hrdě s hlavou vztyčenou, protože ta šíře jednotlivých aktivit zase dává firmě stabilitu,“ říká muž, který stojí v čele holdingu slavícího letos třicáté výročí.

Když na přelomu devadesátých let přišel do Třebešova, nebylo tam nic. Když se tam rozhlédnete

dnes, uvidíte firmu postavenou na pevných základech. „Velice mě těší, když mi můj byznys partner z Curychu Rolf Furrer pošle fotku matrixového kamionu na švýcarské dálnici a píše mi jen: Congratulations, Libor! To je pěkné! Švýcarsko ví, kde je Třebešov,“ usmívá se podnikatel, pro kterého právě setkání se Švýcarem, který se z řidiče kamionu vypracoval na pozici obchodního ředitele Gurit-Essex, bylo jedním ze zásadních životních setkání. „Od něj jsem se učil, jak se ten byznys vlastně dělá.“

Nezavírat, neboursat, ale budovat

Samozřejmě tím prvním výrazným momentem ovšem byla samotná myšlenka na založení firmy. „Co mě přivedlo k podnikání? Hlavně radost z té možnosti, že bylo možné podnikat, protože dřív jsme to neznali. Najednou ale přišlo obrovské uvolnění a svoboda, které znamenaly rozkvět všech talentů

a možnosti,“ vypravuje s nadšením Libor Burian, jenž v té době zrovna dokončoval studium na pražské České zemědělské univerzitě, Provozně ekonomické fakultě. „Ta doba byla nádherná. Začali jsme něco dělat a chtěli jsme dělat. Bavilo nás to a baví mě to dnes,“ tvrdí muž, který miluje pondělní rána, neboť začíná nový pracovní týden. Začínají se vytvářet nové hodnoty, přicházejí nové výzvy a píšou se nové příběhy.

Ty matrixové jsou zajímavé i tím, a nemá to znít jako samochvála, že filozofií společnosti byla vždy pozitivní energie a budování. „Nikdy jsme nic nezavírali, nebortili, když to tak řeknu. Vše, co jsme postavili nebo koupili, jsme rozvíjeli, aby to logicky zapadlo do systému Matrixu a ekonomicky stálo na vlastních nohách,“ vypravuje generální ředitel, který má dnes pod sebou sedm divizí a se svými lidmi se všechno snaží směřovat k vytvoření pracovních míst a výrobě produktů, které mají smysl a přidanou hodnotu. „Nikdy jsme také nechtěli ztrácet energii tím, že se budeme ohlížet dozadu a řešit věci, které se občas také nepovedly. Protože to se v životě stává,“ konstatuje, že je dobré, když se něco takového stane, za tím udělat tečku, přemýšlet o budoucnosti a jít dál.

„Chcete příklad? Před pěti lety jsme se v rámci nejvyššího vedení dohodli na investici do stavby pilnice. Šlo o stovky milionů. Řekli jsme si, že jde o společný projekt, který uvedeme do života a bereme za něj společnou odpovědnost. Pár týdnů před spuštěním, v největším frmolu, mi jeden z toho týmu přinesl výpověď. Dostal prý nabídku, jaká se neodmítá. Řekl jsem mu, že je to amorální chování. Stejně, jako kdyby chlapec přivedl do jiného stavu dívku a týden před porodem jí řekl: Poznal jsem lepší. Vždycky kladu důraz, abych se obklopil lidmi, kteří co říkají, to dělají. Přesto se člověk občas splete,“ povídá Libor Burian.

Nejcennější jsou pro firmu její zaměstnanci

Třebešovský podnikatel, který dává práci x stovkám lidí, si je moc dobře vědom toho, že Matrix je záležitostí a zásluhou právě mnoha lidí. „To nejhodnotnější, co každá firma má, jsou její zaměstnanci,“ zdůrazňuje. Podle kvality zaměstnanců je také vidět úspěch subjektů. Nikdy podle něj nevítezi one man show. Člověk se potřebuje opřít

o spoustu kvalitních spolupracovníků. „Já jsem proto strašně rád, že v Matrixu se sešli opravdu profesionálně na všech stupních. A je jedno, jestli jde o ředitele divize nebo dělníka, který ve výrobě odvádí svou práci. Každý má svoje místo a to místo je neméně důležité.“

Při výběru pracovníků vždy klade velký důraz na to, aby si společnost vybírala lidi, kteří pro ni chtějí žít a jsou trošku takoví srdcaři. Často se Matrixu při hledání nových kolegů vyplatilo upřednostnit člověka, kterého zná, je znalý místního prostředí nebo je s firmou už nějaký čas spjatý. I třeba na nižší pozici. „Radši dáme příležitost takovému člověku, aby se realizoval na vyšší pozici, než vzít někoho, jak se říká, z venku a kdo mění práci po třech letech,“ dodává Libor Burian a poukazuje na to, že když se rozhlédnete po Matrixu, najdete mnoho lidí, kteří jsou zde třicet let od začátku společnosti. A mnoho lidí třeba i na pozici divizních ředitelů, na jejichž bedrech leží tíha zodpovědnosti už více než deset let.

„A to je pro mě zase výraz toho, že se lidé s tou firmou spojili. Nasáli do sebe tu vnitřní matrixovou filozofii a práce je určitě baví. Protože proč by jinak takový díl svého života dávali firmě,“ prohlašuje. A s tím jistě souvisí i úspěch. Každý člověk si totiž přeje být v životě úspěšný. Úspěch těší každého. Je to takový motor života. „Pro mě osobně úspěch

Stavbyvedoucí: variabilní práce, žádný den není stejný

Hledáte stabilní a perspektivní zaměstnání? Nebo právě teď přemýšlíte, na jakou školu přihlásíte své dítě? Možností je hodně, ale my se v našem článku zaměříme na stavebnictví, které nabízí řadu perspektivních zajímavých oborů. Absolventi stavebních škol, ať už středních, nebo vysokých, nemávají s uplatněním na trhu práce problém. Dnes se díky holdingu enteria a. s. podíváme stručně na to, jaké je to pracovat jako stavbyvedoucí.

Představme si nejprve samotnou skupinu firem. Enteria je holding, který spojuje 12 českých společností zaměřujících se na různé oblasti stavební činnosti. Do této skupiny patří například CH&T Pardubice, enteria, Marhold, KVIS Pardubice, Hroší stavby Morava, INSTAV Hlinsko a další.

„Holding enteria je spojení firem, které mají dlouholetou tradici. Stavíme svůj vlastní přívětivý svět, přičemž základním stavebním kamenem společnosti je pracovník, tedy personál, který stavíme na první místo v žebříčku hodnot společnosti. Personál, který dostává prostor pro samostatné rozhodování, který výborně kooperuje v rámci organizace samotné, a tím rozvíjí sociální kapitál společnosti. Personál, který samostatně

a kvalifikovaně komunikuje s okolním prostředím a následně participuje na společenském a finančním profitu, na jehož tvorbě se podílí a podílí,“ říká úvodem Martin Havelka, předseda představenstva holdingu enteria.

Hlavní předpoklad: zodpovědnost

A teď už se podívejme na samotnou pozici stavbyvedoucího, konkrétně do společnosti Marhold, která je součástí holdingu enteria. Tato firma od počátku své činnosti dbala na serióznost při tvorbě a dodržování cen, termínů a dalších důležitých aspektů potřebných pro zdárné zajištění stavebních zakázek. Zákazníci firmy jsou s odvedenou prací spokojeni, z malé firmy na-

bízející drobné práce se postupně stala konkurenceschopná stavební společnost zajišťující jako generální dodavatel komplexní a profesionálně řízené dodávky staveb.

„Já se na stavbách se pohybuju už zhruba pět let. Nejprve šlo o prázdninové krátkodobé stáže. Ve společnosti Marhold pracuju druhým rokem. Na starost mám vojenské stavby, aktuálně řeším rekonstrukci vodovodů, kanalizací a komunikací, výstavbu garáží, ocelového přístřešku a betonové plochy,“ konstatuje stavbyvedoucí společnosti Marhold Daniel Ruprecht, který vystudoval České vysoké učení technické v Praze. „Na stavební fakultu ČVUT jsem šel ze sportovního gymnázia. Hlavním předpokladem pro práci stavbyvedoucího je zodpovědnost. Musím stále přemýšlet o tom, co se dělá, co se udělá a kdy. Musím vše připravit a zajistit. Je nutné umět přemýšlet hodně dopředu a předcházet tak případným problémům v průběhu stavby,“ popisuje Daniel Ruprecht.

Stavebnictví: obor s širokým záběrem

Dodejme, že pardubická stavební firma Marhold působí na trhu již od roku 1991. Za tuto dobu se z malé firmy nabízející drobné práce stala silná stavební společnost zajišťující, jako generální dodavatel, komplexní a profesionálně řízené dodávky staveb. Realizace staveb pozemního stavitelství je hlavním zaměřením společnosti Marhold. Nejvýznamnější místo v její produkci zaujímá odstraňování vad panelové výstavby, včetně sta-

tických a povrchových sanací těchto objektů a jejich zateplení. Jako generální dodavatel zajišťuje i opravy, rekonstrukce a výstavbu pozemních objektů. Do portfolia patří také realizace vodohospodářských staveb.

„Stavebnictví je obor s velmi širokým záběrem. Jde o velmi variabilní práci. Žádný den není stejný. Stále se děje něco nového a stavbyvedoucí musí umět pružně, rychle a hlavně správně rozhodnout,“ říká Daniel Ruprecht.

Na jeho zaměstnání ho baví právě to, že každý den je jiný, a také to, že člověk musí využívat znalosti z různých oborů. Jde nejen o stavařinu, ale stavbyvedoucí musí znát i základy ekonomiky, musí umět perfektně plánovat čas a práci ostatních, dodávky atd. Samozřejmě musí mít dokonalý přehled o všem, co se na stavbě děje. Řídí mnoho lidí, musí mít tedy také perfektní organizační a komunikační schopnosti.

Zajímá vás práce ve stavebnictví? Nabídku uplatnění v praxi najdete na webovém portálu www.velkaparta.cz.

MARHOLD

Tel.: +420 466 009 911 | E-mail: info@marhold.cz
www.marhold.cz

Hradecký bohém ze starého města

Eda Řezáč

Eda Řezáč, královéhradecký rodák a známá postava Hradce Králové, prožil svůj nespoutaný bohémský život v Úzké ulici na starém městě. Jeho otec vlastnil koloniál na Velkém náměstí a sestra Julie byla lékařkou, takže Eda pocházel z tak zvané lepší rodiny. Všude vždy vypravoval, že se narodil v roce 1939 jako Božský Kája (tedy jím obdivovaný Karel Gott). Nebyla to však pravda a podle pamětníků a spolužáků se Eda narodil kolem roku 1942.

Již od mládí byl pro svoje lotroviny tak trochu černou ovčí rodinou, která se ve svém okolí těšila dobré pověsti. Jeho otec bídne zahynul během války v německém koncentráku, protože na královéhradeckém nádraží údajně nechal zkazit vagon sardinek, což Němci chápali jako sabotáž. Eda, s přívlastkem po Gottovi „Božský“, byl kulturně založeným člověkem a též se projevoval jako zarytý slávista milující fotbalovou legendu Pepiho Bicana. Na Slávii nedal dopustit, a když byl v dobrém rozmaru a Slávia zrovna vyhrála, vždy zpíval „Červenobílí, ty se mi líbí, za ně bych chtěl hrát až do smrti“.

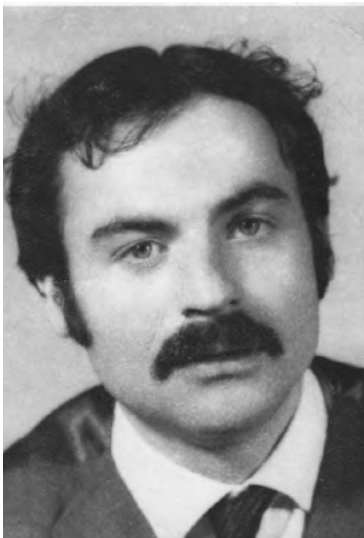
Svým chováním a charakteristickou mluvou se odlišoval od ostatních lidí, ale ne tak, aby bylo možné považovat ho přímo za blázná. Naopak na první pohled působil inteligentně a také se uměl vybraně chovat, stejně ovšem i v opačném smyslu; to podle situace. Zejména jeho poměr k pracovním povinnostem uzákoněným komunistickou mocí byl naprosto nulový, takže na úředních místech byl považován za příživníka. Pokud byl zrovna někde v pracovním poměru, zpravidla tam vydržel týden nebo dva. Nejčastěji pracoval jako sanitář v nemocnicích v Hradci Králové i v jiných městech. Jeho život-

ním rekordem byl asi půlrok strávený v nemocnici Na Pleši, kde se mu prý moc líbilo. Pro osvětlení mladším ročníkům – v době socialismu měl každý pracující člověk v občanském průkazu razítko ze svého zaměstnání. A protože Eda střídal místa jako na běžícím pásu, tak mu občanku občas museli vyměnit; další razítka se na umolousané potraně stránky prostě už nevešla.

Stalo se jednou, že vykonával funkci plavčíka i na Stříbrném rybníku, ale když se později ukázalo, že neumí plavat, byl okamžitě propuštěn. Byl ale přerazen na Slezskou plovárnu na Orlicích jako výběrčí vstupného. Celá léta se tam chodili lidé koupat za minimální vstupné 2 Kč. Hned první den, kdy začal Eda tuto důležitou funkci vykonávat, však zvýšil tuto částku k nelibosti koupajících na 5 Kč a večer místo aby peníze odevzdal vedení plovárny, odešel i s kaspou a už ho tam nikdo potom neviděl. Tak takový byl také Eda Řezáč.

V šedesátých letech minulého století chodili mladí lidé rádi na nedělní odpolední čaje, které se odbývaly v Domě odborů – lidově na Střeláku. K tanci hrály velké kapely Mirka Mužíka a Oty Petra a pánové bez saka tam nikdy nebyli vpuštěni. Chodili tam v kravatach, no prostě byla to úplně jiná doba. Eda Řezáč zde byl vždy středem zájmu, a to nejen pro svou schopnost komunikace se známými, ale i s úplně cizími lidmi, ale také

kvůli svému oblečení. Jeho garderoba sestávala z proužkovaného tmavého obleku, jež si dal jeho švihácký děda ušít ještě za první republiky, doplněného elegantní puntíkovou vázankou typu Gilbert Bécaud. Boty měl po strýci hokejistovi, který prý hrál hokejovou 1. ligu v Praze za LTC,

jak s oblibou vždy neopomněl zdůraznit. Jeho strýc mu totiž věnoval boty i s bruslemi. Eda ty brusle, ač byl na ruční práce levý jako šavle, odmontoval a v těch sešmajdaných rozplácených botách ne nepodobným Chaplinovým křuskám potom chodil v Hradci po tanečních zábavách a plesech, na kterých potom balil holky. V mladších letech i s úspěchem, který ovšem vydržel jen do doby, než sbalené slečně došlo, koho má před sebou. Velikou slabost měl vždy pro holky z Prahy, které nazýval „Pražky“. Často navštěvoval hotel Paříž, a protože se dobře znal s vrchním číšníkem Josefem Šrajem, někdy mu dal dvacku a pan Šraj zajistil, že obsluha z recepce hlásila do rozhlasu v kavárně „pan doktor Eduard Řezáč má v recepci telefon“. Eda potom vstal a pomaličku se loudal na chodbu do recepce. U stolu potom ledabyle jenom prohodil, že se loučí a odchází operovat do fakultní nemocnice. Tak se tam prezentoval dosti často a holky u stolu byly nadšeny, že se znají s panem doktorem. Horší to ale asi bylo s placením, Eda totiž vždy smrděl korunou.

V Grandu se pro změnu zase vydával za letce a taktó oslňoval ve své době, kdy ho byl celý Hradec, holky. Jeho spolužačka paní Jiřina Hanková na něho v dobrém vzpomíná, že byl Eda velký rošťák a v 1. třídě prý klečel za trest každý den na stupínku před celou třídou. Jak je vidět, tak to stejně nebylo nic platné.

Jelikož celý život takřka nepracoval, soustavně mu chyběly peníze a neustále si od někoho půjčoval pětku na pivo. Nicméně pro svoji přátelskou povahu byl u hospodských štamgastů hodně oblíbený, a tak o nějaké to pivo či panáka nikdy nouzi neměl. Eda zemřel asi před 5 lety a možná, že vytvořil v komunistickém Československu rekord, protože jestli za svůj život odpracoval většinou ve zdravotnictví dva roky, tak to byl pro něho úspěch. Práci prostě moc nemiloval. Jeho svět tenkrát byla Slávia, božský Kája, dobré pivo Na Hradě, kavárny a kamarádi. Spousta lidí, hlavně ze starého města, na něho vzpomíná v dobrém a kdo ho znal, ten si jistě prostřednictvím tohoto článku rád osvěžil vzpomínky na člověka, kterého do pracovního procesu nedokázali plně zapojit ani komunisté. A to už je co říct. ■

Slávek Trávníček

SALONEK

Hynek Šnajdar

Podivný rok

Blíží se konec letošního roku. Podivného roku! Na jaře covid, v létě otevřené restaurační a kavárenské zahrádky, dovolené, pohoda... A na podzim a teď v zimě, aby byla změna, opět covid. Pandemie sílí, nemocnice i v Královéhradeckém kraji postupně omezují některé neakutní operace, aby se zdravotníci mohli věnovat pacientům s covidem, a zároveň zvyšují počty covidových lůžek. Zdá se, a je to velmi pravděpodobné, že konec roku nebude příliš veselý, spíše naopak.

Kromě toho ve společnosti, zvláště pak na sociálních sítích, dochází k evidentnímu rozdělení těch, co se přiklonili k možnosti se nechat proti nákaze naočkovat, a těch, co jsou odpůrci očkování. První skupina argumentuje tím, že podání vakcíny v první, druhé či třetí posilující dávce je jedinou cestou, jak s virem, který už stál řadu lidských životů, zatočit. Odpůrci se nechávají slyšet, že jim nikdo nebude nařizovat, aby se očkovali, neb jsou svobodní lidé a mají právo se rozhodnout sami. Právě tyto věci v současné době společnost rozděluje, což určitě nepřispívá k její stabilitě.

Takovým spíše úsměvným případem, jehož jsem byl nedávno svědkem u autobusové zastávky vedle hradeckého Atria, byl vzrušený rozhovor dvou trochu podrážděných seniorů, kteří se evidentně znali. První naočkovaný pán se ptal druhého, zda už očkování absolvoval. „Nikam nechodím, tak nevidím důvod, proč bych to dělal,“ řekl senior rezolutně. „Co to máš, vždyť tady čekáš na trolejbus, je tady plno lidí a navíc máš roušku pod nosem. Zítra můžeš mít klidně covid a ve svém věku to může být tvoje konečná,“ argumentoval naočkovaný vrstevník, zatímco odpůrce trval bez nějakého dalšího vysvětlení na svém.

Když se k tomu přípočtu opět chaotická vládní opatření, našťavomo populace v zemi, kde navíc stoupají ceny a zvyšuje se inflace, k předvánoční pohodě to příliš nepřispívá. „Já už jsem dárky koupila s předstihem, protože vůbec nevíme, zda se zase nezavrou obchody. Chci mít alespoň na konci tohoto ne příliš povedeného roku klid,“ řekla v Auparku Jitka Kučerová z Hradce Králové.

Ať už se bude covidová situace vyvíjet jakkoli, nenechte se, milí čtenáři, vykolejit, prožijte vánoční svátky a konec letošního podivného roku v radostné a co neklidnější pohodě a atmosféře. Nejlépe ve společnosti prosincového kulturně-společenského magazínu Salonky, který vám zpestří nejen dlouhé zimní večery. Covidem život nekončí, je to spíše výzva k tomu, aby se konečně pro všechny našlo uspokojivé řešení k jeho poražení. ■

alespoň tento sport provozovat dál. Za svoji kariéru jsem rád i za to, že jsem mohl dosáhnout něčeho většího. Třeba krásný byl právě postup v Hradci, kdy větší část extraligové sezóny nevypadala od začátku špatně, až ke konci se to zvrtilo. A s Patrikem to byly jediné dvě sezóny, kdy jsme si zahráli spolu. I za to jsem vděčný.

Váš bratr Patrik také zažil bohatou hráčskou kariéru převážně ve Spartě, nyní je asistent trenéra Jaroslava Modrého v Českých Budějovicích. Byla možnost, že byste spolu trénovali v Hradci? A našli byste společnou řeč na hokej?

Já bych byl určitě rád a myslím si, že bychom společnou řeč našli a fungovalo by to. Zatím to ale nevyšlo. Já byl dřív spjatý s Hradcem, kde jsem si jako trenér prošel vše od nejmenších dětí až do áčka, zatímco Patrik, jak končil kariéru ve Spartě, byl víc spjatý se Spartou, navíc pak byl i v Koreji. Dříve se nám tahle možnost časově rozcházel. A teď, když jsem se dozvěděl, že se v Hradci vracím k áčku, on už byl zase domluvený v Budějovicích.

Vás nejmladší bratr Jakub je pro změnu hudebně velmi nadaný a úspěšný. Lidé z Hradce ho znají například jako sbormistra vyhlášeného chlapeckého pěveckého sboru Boni Pueri. Zazpíval jste si někdy s ním?

Ani ne (*úsměv*). Jak on neměl talent na sport, tak já nemám hudební sluch a ani nemám úplně vztah k té hudbě, kterou on dělá, ale moc mu to přeju. Našel se v této hudbě a je v tom velmi úspěšný. Nyní už pomalu deset let vyučuje zpěv na univerzitě v Kanadě a cestuje po celém světě. Vybral si tuhle kariéru a já mu moc držím palce.

Pojďme k hokeji. Vaše krédo je, že chcete dát víc gólů než soupeř. Jak se vlastně utvářela vaše trenérská filozofie?

Myslím si, že hokej se hraje hlavně pro fanoušky a proto, aby lidi na náš sport chodili. Hokej se jim musí líbit, i když se pokaždé nevyhraje, tak fanoušci by měli odcházet spokojeni a vědět, že celý tým pro to dělá maximum. Každý fanoušek chce vidět hodně gólů a svůj tým, který něco tvoří a ne jen něco boří. Myslím si, že taková hra se dá skloubit i s úspěšnými výsledky.

Co říkáte tvrzením reprezentačního trenéra Filipa Pešána, že český hokej zaostává za světovou špičkou?

S tímto názorem, bohužel, musím souhlasit. Tím, že

jsem u mládežnických reprezentací působil, můžu srovnávat a opravdu nám top týmy malinko utekly. V čem to podle mě je? V systému našich mládežnických soutěží, kdy tady nemáme vytvořené konkurenční prostředí, které by kluky posouvalo tak rychle jako hráče ve Finsku, Švédsku, Kanadě či Americe. V těchto zemích je daleko větší konkurenční prostředí a větší soutěživost, která kluky přirozeně posouvá dál. U nás tohle není. Soutěže hraje spousta týmů a není v nich taková kvalita. Navíc ti nejlepší hráči odcházejí do zahraničí a tím se naše mládežnické soutěže ještě víc oslabují. Věřím, že se do budoucna soutěže zúží, vzroste kvalita a zase budeme více konkurenceschopní.

V Hradci máte extraligu skvěle rozjetou. Co pro vás osobně bude úspěch?

Člověk musí mít pořád citlivost se zlepšovat a posouvat se dál, to se týká i hráčů nebo trenérů. Máme ambici s tímto týmem, který si myslíme, že je dobře složený, udělat úspěch, ale sám vidím, že práce je před námi ještě spousta. Teď bychom se chtěli udržet mezi nejlepšími, pokračovat v hokeji, který je zajímavý a lákavý pro diváka, a dostat se do play off. To už je samozřejmě trochu jiná soutěž a tam se uvidí. ■

TOMÁŠ MARTINEC

- narozen: 4. září 1973 v Hradci Králové
- profese: hokejový trenér
- klub: Mountfield HK
- hráčská kariéra: Hradec Králové, v nejvyšší soutěži: Olomouc (1994/96), Pardubice (1997/00), Karlovy Vary (2000), Zvolen (Slovensko, 2001/02), Litvínov (2000/04 a 2005/06) a Ústí nad Labem (2007/08), dále Chrudim
- úspěchy: 1993 – postup s Hradcem do nejvyšší soutěže jako hráč, 2014 a 2015 – mistr České republiky s mladším dorostem Hradce jako trenér
- zajímavost: jeho bratr Patrik Martinec je bývalý hokejový reprezentant, spolu vybojovali v Hradci postup do nejvyšší soutěže v roce 1993, jejich otec byl v té době zároveň funkcionář klubu

Jde sice o body, ale tohle jsou zápasy, které je třeba si užít

Poprvé v historii v české extralize hokejisté Hradce Králové zažijí zápas pod širým nebem. Mountfield duelem se Spartou Praha v sobotu 11. prosince uzavře D+D Real Winter Hockey Games ve Špindlerově Mlýně. Pod černou sjezdovkou už roste hokejový areál pro 7500 diváků, který nabídne bohatý program už od úterý. V dalším zápase nejvyšší soutěže nastoupí Kladno s Jaromírem Jágreem proti Pardubicím, představí se česko-slovenské legendy, brusle obují i fotbalové hvězdy či týmy žen. K zápasu nastoupí i parahokejisté a univerzitní týmy.

✪ JIŘÍ TŮMA, FOTO: LUBOŠ JENÍČEK

Z hradeckých hokejistů atraktivní duel na venkovním stadionu už zažil Petr Koukal, který byl 2. ledna 2011 u toho, když byl na plochodrážním ovále ve Svítkově vytvořen nový divácký rekord v české extralize – dorazilo 17 140 lidí. Pardubice, v jejichž dresu devětatřicetiletý útočník nastoupil, porazily v místě, kde se jezdí populární Zlatá přílba, Kometu Brno 4:2. „První třetinu chumelilo, druhou svítilo sluníčko, třetí už bylo počasí normální, naštěstí nebyl déšť. Během zápasu jsem zažil všechno,“ usmívá se při vzpomínce Petr Koukal.

Další hradečtí hráči – obránci Jérémie Blain a Petr Kalina – loni v lednu nastoupili za Spartu na fotbalovém stadionu Rudolfa Harbiga v Drážďanech proti Litvínovu. Pražané před 32 tisíci diváky vyhráli 3:2. „Blainič říkal, že tam tehdy byly průhledné mantinely, pro hráče to prý bylo strašné,“ tlumočil Koukal zážitek kanadského spoluhráče.

Zápasy pod širým nebem jsou prostě specifické. „Pamatuji si, když jsme měli den před tréninkem, tak se ve Svítkově ještě řešily nějaké věci. Například se přidělovala plexiskla za střídačkou,

protože tam foukalo, tak abychom nemrzli,“ popisuje Koukal, ale zároveň přiznává, že pro hráče i pro diváky to je velký zážitek. „Bylo to super. Tyhle zápasy přináší spoustu zážitků,“ těší se mistr světa z roku 2010. Třeba když napadne sníh. „V zápase už v jednu chvíli ani nebylo vidět,“ usměje se.

Ve Špindlerově Mlýně bude připraven stadion pro 7500 diváků, nebude to tedy tak velký „kotel“ jako tehdy ve Svítkově. „Tribuny budou zase blíž ledové ploše, tak to atmosféře pomůže,“ poukázal Koukal. Hradec čeká duel se Spartou, bude to sobotní tahák hokejových her. „Takové zápasy pod širým nebem jsou sranda a zábava pro hráče i diváky. Sice se hraje o body, ale v těchto zápasech jde o to si je hlavně užít,“ dodal Petr Koukal. ■

D+D REAL WINTER HOCKEY GAMES 2021 VE ŠPINDLEROVĚ MLÝNĚ:

ÚTERÝ 7. 12.: Extraliga juniorů: Mountfield Hradec Králové – Sparta Praha (11.00), HC Rytíři Kladno – HC Dynamo Pardubice (16.00)

STŘEDA 8. 12.: Nadační den, turnaj partnerů a zápas fotbalových legend (Vladimír Šmicer, Karel Poborský, Milan Baroš a další)

ČTVRTEK 9. 12.: Extraliga: HC Rytíři Kladno – HC Dynamo Pardubice (18.00). Předtím zápas Univerzity a ženského týmu

PÁTEK 10. 12.: Chance liga: HC Stadion Vrchlabí – VHK ROBE Vsetín (12.00). Zápas hokejových legend Česko vs. Slovensko (16.00)

SOBOTA 11. 12.: utkání reprezentačních týmů v para hokeji Česko vs. Slovensko (12.00). Extraliga: Mountfield Hradec Králové – HC Sparta Praha (16.00)

Trénovat Hradec s bráchou? Byl bych za to rád

✎ JIŘÍ TŮMA, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Trenér Tomáš Martinec, muž, jenž stojí za úspěšnými výsledky hokejistů Hradce Králové v extralize. Mountfield vedl už v letech 2018/19, pak ho na rok a půl nahradil Vladimír Růžička, aby se osmačtyřicetiletý kouč vrátil. Sám dříve hokej hrával, pod Bílou věží se podílel na historickém postupu do nejvyšší soutěže v roce 1993, ale nebýt zdravotních problémů, nejspíše by z něj byl fotbalista. A úspěšný. Mohl být u titulu mistrů Evropy do 16 let z roku 1990. Nejen o tom vypráví hradecký patriot, jehož bratr Patrik je bývalý reprezentant. Spolu už si na ledě zahráli, v budoucnu by mohli stát bok po boku jako trenéři.

Hradci se v extralize daří. Jak si užíváte povedený návrat do pozice hlavního trenéra?

Začátek sezóny se nám vydařil a zatím vše probíhá podle našich představ a plánů, které jsme si dali. Zatím určitě můžeme být spokojeni, ale jsme teprve v polovině a vidíme spoustu práce před sebou. Máme za sebou dobrý rozjezd, ale musíme pracovat dál.

Cítíte teď o to větší zadostiučinění, že jste se zase vrátil po trenéru Vladimíru Růžičkovi a tým hraje na předních příčkách extraligy?

Takhle to nevidím. V klubu jsem pracoval celou dobu a zase mi to otevřelo nové obzory. Například jsem se vrátil k mládežnické reprezentaci, s níž jsme byli na mistrovství světa v Dallasu. Pro mě to byly další zkušenosti. Jsem rád, že jsem zpátky, to

nezastírám, vážím si toho. Je to pro mě další práce a já jsem rád, že se nám teď daří, ale znovu opakují, musíme pracovat dál, abychom udrželi tuhle výkonnost a výsledky.

Mě zaujalo, jak jste celou situaci bral s nadhledem. Po příchodu Vladimíra Růžičky v říjnu 2019, tedy rok a půl poté, co jste vedl tým, jste nejdříve oba byli hlavní trenéři, poté vás vedení klubu přesunulo k mládeži a vy jste byl pořád v klidu. To jste ani nic vzteky nerobil?

Tak v první chvíli mi to bylo samozřejmě líto, protože jsme tady nastavili nějakou cestu a dlouhodobou koncepci. Tým se omladil a zapracovávali jsme mladé kluky. Myslím, že ani výsledky, ani hra nebyly špatné, ale na druhou stranu jsem se snažil respektovat rozhodnutí vedení klubu a svým způ-

sobem jsem to i chápal. Prostě byl k máni výborný trenér, který dříve slavil velké úspěchy, a majitel klubu se takhle rozhodl.

Zpočátku jste byli oba hlavní trenéři. Jak jste si rozuměli? Přece jen jste každý jiný.

Od začátku jsem měl určité pochybnosti, jak bude fungovat naše spolupráce, protože každý máme trochu jiný pohled na hokej. Ale snažil jsem se nějakým způsobem být Vladimíru Růžičkovi nápomocný. Prostě taková tehdy byla realita a nemá cenu někde kolem sebe kopat.

Jak se říká, všechno zlé je k něčemu dobré. Přineslo vám to v něčem i pozitivní zkušenost?

Měl jsem možnost poznat, jak se na hokej dívá jeden z našich historicky nejúspěšnějších trenérů, byť jeho pohled na hokej a celý tréninkový proces je jiný, než mám já. Pro mě to byla zase další zkušenost a obohacení do mé trenérské kariéry.

Jak byste sám sebe charakterizoval jako trenéra?

Těžká otázka... (úsměv)

Tak jinak. Chtěl byste jako hráč hrát pod trenérem Tomášem Martincem?

Ještě těžší otázka... (smích) Ne, vážně, já měl ve své kariéře už jako hráč velké štěstí na trenéry a skvělé osobnosti, ať už to byl Vašek Sýkora, František Výborný či Miloš Říha. Vždycky jsem měl kliku, že to byli po lidské stránce výborní lidé, především s nimi vždy byla výborná domluva. A také po tom, co jsem začal sám trénovat a teprve se učil, tak se mě to štěstí na dobré lidi drželo. Tady u mládeže to byl pan Řehák, výborný hráč a dnes legenda hradeckého hokeje. Potom u týmu dospělých to byli Petr Draisařil či opět Václav Sýkora. Všechno to byli trenéři, kteří mě obohatili a z kterých jsem si hodně vzal. Ne, že bych se je snažil kopírovat, ale určitě to pro mě byla skvělá zkušenost a byly to vzory, které mě nějakým způsobem nasměrovaly, jak se mám prezentovat jako trenér.

Jste i dobrý psycholog, protože už za vašeho prvního působení i teď jste dokázal z pětadvaceti rozdílných hokejistů sestavit fungující a jako jedna parta vystupující tým. Kladete na komunikaci a atmosféru v kabině velký důraz?

Myslím si, že v kolektivním sportu je tohle to nejdůležitější. V první řadě poskládat tým tak, aby charakterově ti kluci k sobě výborně zapadli a aby byli správně morálně nastavení. Vše je nutné za-

čít už ve chvíli, kdy se tým skládá, aby se vybrali správní hráči na určité role a zároveň s výbornou pracovní morálkou, od toho se všechno odvíjí.

Hokejisté jsou bojovníci a rafani. Dokážou vás někdy opravdu rozhodit?

Tak to každou chvíli... (smích) Ne, tak samozřejmě, že všichni kluci nejsou hodní. A ono by to ani nefungovalo, kdyby byli všichni hodní a vzorní. Vždycky v kolektivu jsou menší či větší problémy, které je potřeba řešit dennodenně, ale nikdy to nebylo nic zásadního. I v tomhle musí mít člověk trochu kliku. Myslím si, že už před tím i teď je tady parta dobrá a ti kluci táhnou za jeden provaz, což je vidět i na ledě.

Pojďme k vám. Vy jste ze sportovní rodiny. Váš táta Luboš hrál fotbal, později trénoval, poté byl i hokejový manažer. Skvělým hokejistou byl i váš bratr Patrik. Byly brusle a hokejka vaší první volbou?

Úplně odmalička nebyly. Tím, že tatínek byl výborný fotbalista a později trenér, nejdřív jsem začal v Hradci s fotbalem a později se k tomu přidal i hokej. Oba sporty jsem dělal souběžně až do nějakých patnácti šestnácti let. Jednu dobu to dokonce vypadalo, že zůstanu u fotbalu.

Fotbal vám šel výborně. Vy jste byl mládežnickým reprezentantem, a kdybyste nepřešel k hokeji, mohl jste mít i památný titul mistra Evropy do 16 let, který v Erfurtu v roce 1990 získala parta kolem Patrika Bergera.

S fotbalem jsem musel skončit, protože jsem měl problémy s kyčlemi. Já jsem nejdřív v patnácti letech nejprve skončil s hokejem a rozhodl jsem se pro fotbalovou kariéru, ale po roce, kdy jsem začal mít zmíněné zdravotní problémy a nemohl jsem fotbal hrát, jsem se zase vrátil k hokeji. Přece jenom na těch bruslích to bylo jednodušší. Je možné, že bych titul měl (úsměv). S hráči jako Patrik Berger či Martin Čížek jsem v jednotlivých výběrech byl, jenže když získali titul, tak já už ze zmíněných důvodů vypadl.

Sportovní osud vám ale zase připravil bohatou hokejovou kariéru. Třeba to, že jste v Hradci zažil v letech 1993/94 historicky první sezónu v nejvyšší soutěži a mohl si zahrát i s bratrem Patrikem. To vám vše určitě vynahradiťo?

Osud to tak někdy zamíchá. Samozřejmě toho nelituju, asi to tak mělo být. Zdravotní problémy mě trochu limitovaly i v hokeji, nicméně mohl jsem

Pohádka Tajemství staré bambitky se po deseti letech dočkala druhého pokračování. Premiéru bude mít 9. prosince. A Valentýnka Bečková v ní hraje princeznu Johanku. Jejimi pohádkovými rodiči jsou Tomáš Klus a Kamila Janovičová, dědečka ztvárnil Ondřej Vetchý. Co Valentýnka řekla o své roli a hercích během natáčení?

„Chtěla jsem vždy být princezna. Úplně nevím, jestli mi to holky budou závidět, ale nějaký třeba jo a nějaký ne. Mně se na natáčení líbilo všechno. Ondra Vetchý jako děda je výborný herec, výborný děda a kamarád. A Tomáš Klus je vtipnej a dělá si z nás legraci a do textu si trošku něco přidává, je fakt vtipnej... a je dobrej pohádkovej tatínek. Když přijdeme na plac a je tam Tomáš, tak se vždycky rozesměju. S Kamčou, s tou si furt povídám, vlastně nejvíc asi. Je skvělá a hodná, během natáčení mi koupila čokoládu a ještě deníček. Je to prostě hodnej a skromnej člověk.“

„Valentýnka je navíc hodně aktivní, takže stíhá všechno a všechno jí baví. Užívá si školu, natáčení, kroužky. Vůbec nemám pocit, že by jí dětství nějak utíkalo,“ prozrazuje maminka Eva. „Samozřejmě my, jako rodiče, máme na sobě obrovský závazek, aby vše bylo, jak má.“

A jaká je budoucnost hradecké herečky, kterou někteří přirovnávají k dětské herecké legendě Tomáši Holému? Valentýnka má ještě spoustu směrů, kterými by se chtěla vrhnout. „Bavilo by mě být třeba ředitelkou mateřské školy, veterinářkou nebo režisérkou. Ale u těch zvířat nevím, jak bych zvládala to, že jim něco je. Když mají třeba nějaký nádor nebo nějaké špatné zranění, tak to mi trochu vadí. Ale zvířata mám hodně ráda, takže s nimi bych třeba pracovat chtěla. Ale hodně by mě bavilo dělat režisérku,“ zamýšlí se Valentýnka.

K filmové tvorbě má rozhodně nakročeno. Do maminkina notebooku si zvládla napsat už pár vlastních filmů. „My ji určitě nebudeme tlačit do toho, aby za každou cenu zůstala u herectví. I kdyby přišla zítra a řekla, že už nechce, tak prostě skončí,“ má jasno Eva Bečková a říká, že to nikdy ani nebyl cíl, aby Vája hrála. „Vlastně ani nevíme, po kom to nadání má,“ usmívá se. O budoucnosti si rozhodne sama. „Když za pár let přijde, že chce dělat něco jiného, tak ji ve všem plně podpoříme,“ uzavírá s úsměvem Valentýnčina maminka. ■

že proti vám sedí teprve osmiletá slečna. „Když hrála princeznu, tak na ní bylo vidět, že si to naprosto užívá a že tou princeznou opravdu je,“ přibližuje maminka Eva a přidává ještě jednu historku z natáčení Příliš osobní známosti. V jedné scéně měla Valentýnka plakat a shodou náhod se jednalo o poslední natáčecí den. Vája se loučila s herečkou Petrou Hřebíčkovou a po tváři jí tekly opravdové slzy. Celé to pro ni bylo velmi smutné a pak to vlastně využila v té scéně.

Poslední natáčecí dny jsou vůbec chvíle, kdy se loučí celý tým, a toto byl Valentýnčin první poslední natáčecí den, takže o to smutnější byl. „Teď už tolik nebrečím, protože vím, že se s těmi herci ještě uvidím. Ale poprvé to bylo hodně dojemné. Když měla poslední obraz Eliška Balzerová, tak jsem se tam také rozbřečela a vůbec jsem ji nechtěla pustit,“ vypravuje mladá herečka. „Já musím říct, že je to smutné pro obě, protože tam je vždy tak skvělá parta lidí. Přiznávám, že i já bývám dost naměkko,“ doplňuje maminka Eva. Obě tráví společně všechny natáčecí dny, zkoušky a chvíle čekání už čtyři roky. „S manželem se občas střídáme, ale většinou jsem to já, kdo jezdí s Vájou. Když vím, že doma je všechno v pořádku a manžel se krásně postará o druhou dceru, tak si to potom společně užíváme,“ říká Eva Bečková. Ta si zároveň může na celé natáčení dohlédnout, aby vše probíhalo tak, jak má, a malá Valentýnka byla spokojená. Sama však tvrdí, že produkce bývá vždy skvělá a snaží se vše zajistit.

U mladých herců i zpěváků se občas diskutuje o tom, jestli jim neutíká dětství. Často natáčí, učí se texty, zkouší a neuvívají si dětská léta. Podobné obavy měli ze začátku také Bečkoví. Jejich dcera ale většinou natáčí jeden film třeba dvanáct či čtrnáct dní, takže jí to vlastně tolik času nezabere. Dva filmy natočila o prázdninách, a tak zvládá i školu.

**Zima mění barevné na bílé.
My měníme bílé na barevné.**

Při loučení s herci už tolik nebrečím. Zase je uvidím

Valentýnka Bečková je osmiletá usměvavá herečka, která zazářila už v několika filmech po boku známých herců. Rodačku z Hradce Králové si oblíbili režiséři i producenti z celé republiky. Není tedy divu, že je čím dál více obsazovaná. Hrát začínala ještě ve chvíli, kdy neuměla číst, takže jí texty četla její maminka Eva Bečková a Valentýnka se je učila nazpaměť. Teď už to ale zvládá sama a dokonce si, jakožto budoucí režisérka, což o sobě tvrdí, píše své vlastní filmy.

📷 TEREZA KARANSKÁ, FOTO: MICHAL FANTA

Herecká kariéra dívky, kterou aktuálně můžeme vidět například v romantické komedii *Přání Ježíškovi* a od 9. prosince, kdy bude mít premiéru, v pohádce *Tajemství staré bambitky 2*, nezačala úplně slibně. Ale nakonec vše dobře dopadlo. „Kdysi nám všichni okolo říkali, že Valentýnka hezky vypadá, tak ať ji někde přihlásíme. Tenkrát jí byly dva roky a uměla krásně mluvit. Když už byl nátlak větší a větší, tak jsme ji přihlásili do jedné pražské reklamní agentury. A nikdo se nám dva roky neozval,“ vypravuje maminka Valentýnky Eva Bečková.

Po dvou letech přišla nabídka na natáčení reklamy, v níž se mělo dohromady představit sedm dětí. „Na prvním natáčení si Valentýnky hned všiml a chtěli, aby hrála v další a další reklamě,“ vysvětluje, jak to vlastně všechno začalo.

Valentýnka se zapsala do paměti produkce, při castingu do filmu *Příliš osobní známost* udělala obrovský dojem na režisérku Martu Ferencovou. Ta z ní byla nadšená. Doslova říkala, že jí spadla z nebe. Na castingu blondatá holčička s dlouhými vlasy pobavila paní Ferencovou svým povídáním o Červené Karkulce. „Vyprávěla jsem různé věci o Karkulce a oni mě občas něčím doplnili. A asi je

to dost bavilo,“ vzpomíná malá herečka. „Já jsem seděla venku a slyšela jen zvuky, které u toho Vája dělala, a obrovské výbuchy smíchu. Říkala jsem si, pane Bože, co tam to naše dítě dělá,“ dodává se smíchem maminka Eva.

Vyprávění a psaní příběhů je vůbec Valentýnčina oblíbená činnost. „Máme teď ve škole předmět tvůrčí psaní a to mě moc baví. Naposledy jsme psali o Sněhurce a dost jsem se rozepsala. Myslím si, že i tento příběh by je teď pobavil,“ směje se dívka, kterou jste v poslední době mohli vidět i v několika talk show včetně *Všechnopárty Karla Šípa*. „Hodně se inspiroji knížkami. Když nám mamka nebo táta večer čtou, tak si vymyslím, jak to asi vypadá, a potom to přepíšu na nějaký jiný příběh,“ říká dívka, která má ještě mladší sestru Elenku.

FILMY, KDE VALENTÝNKA HRAJE

2021
Láska na špičkách (Maruška)
Přání Ježíškovi (Tereška)
Tajemství Staré bambitky 2
 (princezna Johanka)

2020
Příliš osobní známost
 (Tereška, dcera vdovce Marka)

2019
Ženy v běhu

Díky premiéře komediálního drama *Příliš osobní známost* se Valentýnka dostala ještě více do povědomí režisérů, kteří film viděli. „A mně už pak jen zvonil telefon, že by ji chtěli a že ani nemusí na casting,“ líčí maminka Eva, že už producenti rovnou volají, že její dcera je v úzkém výběru nebo že chtějí přímo ji. „Takže tohle byl takový odpich, který tam byl asi potřeba. A díky Bohu se povedl,“ tvrdí maminka a dodává, že hlavní předností Valentýnky je to, že se umí do role vžít a položit se do ní.

Další obrovské plus je určitě to, že umí krásně komunikovat. Občas ve vás dokáže vyvolat pocit, že se bavíte s dospělým člověkem, a ne

KONCEPT A CHOREOGRAFIE:
 ANDREA MILTNEROVÁ

ANDREA MILTNEROVÁ & COMPANY

OSLAVA

NEDELE 19. 12.

Národní dům Trutnov / 19:00 hodin

UFFO

TRUTNOV

POJISTÍME VÁS VE VŠECH SMĚRECH

NAVŠTIVTE NAŠI POBOČKU:

HRADEC KRÁLOVÉ
Škroupova 441/9
tel.: 495 704 400

OBSAH

Editorial

Dvě titulky i dva videopodcasty

MICHAL BOGÁŇ / šéfredaktor

Možná si říkáte: A teď jsem na začátku, nebo na konci magazínu? Pro prosincové čtení jsme si pro vás v redakci připravili takový malý „vánoční dárek“ – oboustranné vydání! Z jedné strany si můžete otevřít časopis přes houslového virtuosa Jaroslava Svěčeného a z opačného pólu se na vás z titulky usmívá dětská herečka Valentýna Bečková. Kolega Hynek ve svém editoriale upozorňuje na velkou osobnost naší hudební scény, já vás nalákám na čtení o vycházející hvězdičce českého filmu. Někteří ji přirovnávají k dětské herečce legendě Tomáši Holému. I když jí je teprve osm, na svém kontě má už pět filmů. Ten poslední – pohádka Tajemství staré bambitky 2 – bude mít za pár dní premiéru. O životě Valentýny nám v redakci vyprávěla její maminka Eva, ale své si k tomu řekla i malá blondýnka, která vás odzbrojí svým vystupováním. Chcete důkaz? Pusťte si videopodcast, který vznikl v redakci a najdete ho už na webu. A natáčeli jsme i s Jaroslavem Svěčeným. ■

VALENTÝNA BEČKOVÁ / str. b4 ▶ b7

TOMÁŠ MARTINEC

str. b8 ▶ b10

PETR KOUKAL

str. b11

HRADECKÁ POSTAVIČKA

str. b12 ▶ b13

LIBOR BURIAN A MATRIX

str. b16 ▶ b18

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: areál letiště, Piletická 542, 503 41 Hradec Králové, www.salonkyhk.cz, Redakce: Michal Bogáň, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Tomáš Kulhánek, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Jiří Tůma, tel.: 604 838 773, e-mail: jiri.tuma@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, Tereza Karanská, e-mail: tereza@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Michal Krieger, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 10 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Michal Fanta.

INZERCE

Kontakt:
+420 777 60 80 50

Showroom:
Stará 66, Trutnov - Bojiště

www.krkonosky-raj.cz
vstříbnost - vstříbnost - vstříbnost

Salonky

**Herecká
hvězdička**

Valentýna Bečková